

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκαίου.
 ΠΟΙΗΣΙΣ : Ἡ προσευχή.
 Σ' ΑΓΑΠΩ, μυθιστόρημα Γ. Μαρού.
 Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ, διήγημα Γ. Σανδώ.
 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.
 Ἡ ἀπόφασις τοῦ κ. Ταμβάκη.
 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ : Μία ἐσπέρα ἐν τῇ Ἐκθέσει
 ὑπὸ Ἀ λ κ α ί ο υ.
 ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ.
 ΗΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ. Ἀφρικανικαὶ περιηγήσεις.
 ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ καὶ τὰ Ἐμπορικὰ Καταστή-
 ματα, Γ, Μασέ.
 Ἀ λ λ η λ ο γ ρ α φ ί α.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Ἡ κόμη τῶν γυναικῶν. — Ἡ κρύπτη τοῦ Διαβό-
 λου. — Αἱ περισιναὶ ἀεροδρομίαι. — Ὑπνοβασία ἐκ
 μέθης. — Ὁ χάρτινος... κλπ.

Θὰ τὸ πιστεύητε, καλὴ μου ἀναγνώστρια, ὅτι ἡ
 πλουσία σας κόμη (ἐὰν ἔχετε τοιαύτην), ὑπῆρξεν ἄλλοτε...
 τὸ προσφιλέστερον διαίτημα τοῦ Διαβόλου; Καὶ ὅμως
 εἶνε ἀληθέστατον! Ἀληθέστατον, ὡς ἐπίσης καὶ λίαν
 φυσικόν, διότι ἡ λυτὴ κόμη, λέγει τὸ Ταλμουδ τῶν Ἰου-
 δαίων, εἶνε ἐπίσης προληπτικὴ ὅσον καὶ αἱ ὠραὶ ἀσκε-
 πεῖς ὠμοπλάται, ὃ δὲ πειρασμός εἶνε ὡς γνωρίζετε πολ-
 λάκις ὁ κατ' ἐξοχὴν φίλος τῶν καλῶν πραγμάτων. Διὰ
 τοῦτο, εἰς χρόνους παλαιότερους αἱ σώφρονες νέαι προ-
 σεπάθουν πῶς κάλλιον ν' ἀποκρύπτωσι τὰς κόμας των
 ἵνα προσφιλῶνται αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἐφόδων τοῦ πειρασμοῦ,
 οἱ δὲ ἅγιοι τοῦ μεσαίωνος ἀνέκραζον μετὰ τοῦ Ἰταλοῦ
 ἱερέως Ἱερωνύμου Μέγκου. « Ἀλλοίμονον εἰς τὰς ἀρε-
 σκομένας νὰ ἐπιδεικνύωσι τὴν κόμην των ἵνα προσελ-
 κῶσι τὰ πονηρὰ βλέμματα, διότι ἐπ' αὐτῶν ἀρεστικῶς ὁ
 πειρασμός θὰ ἐγκαθιδρυθῇ! »

Καὶ ἐνεκαθιδρύετο πραγματικῶς. Ἡ κατωτέρω μά-
 λιστα ἀληθὴς καὶ παραδοξότατη ἱστορία ἦν αὐτόπτης
 μάρτυς ἀσχηματίζεται, θὰ σὰς δεῖξῃ μεθ' ὅπως προσπα-
 θεῖς μίαν παραβάτιν τοῦ ἀνω ἀφορισμοῦ κατέρωθε τέλος
 ν' ἀπαλλαγῇ ὀλοτελῶς τοῦ καταλαβόντος αὐτὴν Διαβόλου.

« Ἐξελθὼν τοῦ σώματος τῆς ἀθλίης ὁ Σατανᾶς, εἶρε
 καταφύγιον ἐν τῇ κόμῃ τῆς καὶ ἐκεῖ, κωφεύων καὶ εἰς
 τοὺς πλέον ἰσχυροὺς ἐξορκισμοὺς, τόσον ἡσυχῶς ἀνε-
 παύετο, ὥστε ὁ ἐξορκιστὴς ἀπατηθεὶς ἐκήρυξε τὴν νεά-
 νιδα ἡλευθερωμένην ἀπ' αὐτοῦ καὶ διέταξε τοὺς παρε-
 στώτας νὰ ψάλλωσι πρὸς τὸν Θεὸν ὕμνον ἐπινίκιον. Τῷ ἔ-
 μενεν ἐν τούτοις ἀκόμη μικρὸς τις διαταγμὸς καὶ ὑπο-
 πτευόμενος μὴ ὑπῆρξε τὸ πείριον τοῦ κατηραμένου, μ'
 ἐκάλυψε πλησίον του εἰς ἐπικουρίαν.

Ἐξετάσας καὶ ἐγὼ τὴν πάσχουσαν, ἐπίσθη ἐκ τινῶν
 αὐτῆς συμπτωμάτων ὅτι πράγματι ἐνεπαϊζόμεθα ὑπὸ τοῦ
 Σατανᾶ. Μεθ' ὅλους ὅμως τοὺς δριμύεις ἡμῶν ἐξορκισμοὺς
 τόσον ἐκεῖνος ἔμενεν ἀκλόνητος καὶ ἀπαθὴς, ὥστε μικροῦ
 δεῖν ἐπειθόμεν ὑπὲρ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐπύκταν αἰ-
 φνης μοὶ ἐπήλθεν ἡ ἰδέα νὰ λάβω τὴν κόμην τῆς νεά-
 νιδος καὶ νὰ τὴν θέσω μετὰ τῶν χειρῶν τοῦ ἐξορκιστοῦ.
 Εὐθὺς τότε ὁ διάβολος εἰς τὰς τραχείας μου ἐπικλήσεις
 ἐτράπη εἰς φυγὴν κραυγάζων: Ποῖος εἶσαι δαίμονα
 Ἥμην τόσο καλὰ κρυμμένος εἰς τὰς τρίχας αὐτῆς τῆς
 νέας, ἀλλ' ὁ δόλος καὶ ἡ δύναμις σου καὶ ἐδῶ μὲ ἀνε-
 κάλυψαν.»

Μετὰ τὸ συμβῆν τοῦτο, ὅπερ δύνασθε νὰ εὕρητε εἰς
 τὸ πολλὰς ἐκδόσεις ἀριθμοῦν Π ε ρ ί έ ξ ο ρ κ ι σ μ ο ὦ
 π ο ν η ρ ῶ ν π ν ε υ μ α τ ῶ ν σύγγραμμα τοῦ Ἱερω-
 νύμου, ἡ λυτρωθεῖσα νεανὶς ὡς καὶ ὅλαι αἱ σύγχροναὶ τῆς
 ἔσπευσαν βεβαίως ν' ἀποκρύψωσι κάλλιον ἢ πρὶν ἐν ταῖς
 κεφαλοδέσμασι τὰς κόμας αὐτῶν.

Τὴν σήμερον συμβαίνει ὅπως τὸ ἀντίθετον, καὶ αἱ γυ-
 ναῖκες φροντίζουν πῶς κάλλιον νὰ ἐπιδείξωσι τὰς κόμας
 των, ἀδιαφοροῦσαι διὰ τὰς ἐνδεχομένας τοῦ Διαβόλου
 προσβολὰς ἀλλ' ἡ τοσαύτη των γενναίως ἀπέναντι τοῦ
 Πειρασμοῦ δὲν ἐξηγεῖται ἄλλως ἢ ἐὰν παραδεχθῶμεν
 ὅτι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς ἤδη κατέστησαν Πειρασμοὶ.

Μέχρι τοῦδε εἶχομεν συναγωνισμοὺς ἐπὶ ταχυπορίᾳ
 μόνον κατὰ ξηρὰν καὶ ἐν θαλάσῃ. Ἀλλ' ἰδοὺ σήμερον
 τοιοῦτοι καὶ ἐν πλήρει ἀέρι, ἐπερχόμενοι ἵνα ἀμαυρώσωσι
 τὴν δόξαν τῶν μέχρι τοῦδε βασιλευσούων ἱπποδρομιῶν
 καὶ λεμβοδρομιῶν.

Κατὰ τινὰ πανήγυριν τελεσθεῖσαν πρό τινας ἐν Πα-
 ρισίαις, ἐν τῇ πλατεῖᾳ Καρουσέλ. πρὸς ἐφελες τῶν ἐν
 Γενεύῃ ἐκ πυρκαϊᾶς παθόντων, οἱ φίλοι τῶν ἀπρόσπτων
 παρισίων δὲν ἐδίστασαν νὰ διοργανώσωσι ἀεροδρομίαν

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(Συνέχεια)

Ο Τουρζής έφρανε εύχαριστηθείς έκ της άπαντήσεως τάτης. Είχε μείνει γονυπετής, έλαβε την χείρα αυτής.

— Γενεδιέθ, όρισόν μου, παρακαλώ την εποχήν καθ' ήν θά ζητήσης διαζύγιον, διά νά υπολογίσωμεν την εποχήν του γαμου μας.

— Αργότερον, άπεκρίθη αυτή, άργότερον. Προς τι, τώρα ;

— Έάν διαταξης, σημαίνει: ότι δέν με άγαπάς. Καί άν τουτο συμβαίνει, δέν πρέπει νά με συζευχθής. Η φήμη σου είναι υπερανω πάσης συκοφαντίας, έμου δέ ο χαρακτήρ και ο βίος είναι πάσης υπονοίας άνωτεροι. Προσέτι δέ έρχομαι άφόδως εις Κλερμαρέ. Άλλ' ο κόσμος, Γενεδιέθ, έχει τους όφθαλμούς προσηλωμένους έρ' ήμίων και έν αυτό έτι τώ καταφυγίω όπερ εξέλεξας. Τώρα, άπορούσι πώς μετά διαζεύξιν προσεγδιασμένην, άγγελθείσαν, δέν έλύθησαν οι τελευταίοι σου προς τον Μονδριάτ δεσμοί.

— Τι μ' ενδιαφέρει ο κόσμος ! Δέν την περιφρόνησα άλλοτε ;

— Έστω. Έδειξας τώ έντι ότι δέν τον φοβείσαι, άλλ' έκτός αυτού υπάρχει τις όστις σε άγαπά άρ' ής σε γνωρίζει. Έρ' όσον δέν ήσο έλευθερά, ούδέν σοι έξεφραστή, διότι ούτω θά σε προσέβαλλε και θά ήτο άξιος της περιφρόνησεώς σου. Σήμερον ύτε είσαι κυρία σε αυτής, ο άνθρωπος ούτος όστις έγένητο παρά σου δεκτός, προσέρχεται ζητών νά συμμερισθί του βίου σου. των πόθων σου, των εύτυχιών σου και θλιβερών στιγμών, της τόσον βαρείας λύπης σου. Τι ούτος θά σκερθη, Γενεδιέθ, εάν άνακαλύψη ότι ή καρδιά σου, μετά τόσους κλονισμούς, μένει έτι έν άμφιβολία... "Ότι μετά τόσας δοκιμασίας μένεις άναποφασιστός πρό της όδοϋ ήτις θά σε οδηγήση προς την εύτυχίαν... εάν άνακαλύψη ότι τάς ύποσχέσεις σου δέν σοι τάς ένέπνεεν είμή ο έκ της μοναξίας φόβος, καθ' ήν εποχήν ήτο δυστυχής... εάν άνακαλύψη, τέλος ότι ο παλαιός σου έρωσ δέν εσδέσθη ποσώς έν τη καρδιά σου και ότι θά ήτο άνόητος μακιοποιία έκ μέρους του άν έπεχειρεί νά σοι τον έξαλείψη...

— Τουρζή, άπήνητησεν άπλώς εκείνη άποσύρουσα τάς χείρας της, με κουραζεις.

— Σε ίκετεύω, Γενεδιέθ, άποκρίθητι.

— Άλλά τί φοβείσαι λοιπόν, άγαπητέ. Δέν έχεις πεποιθήσιν εις έμέ ; Δέν συνείθισες νά μαντεύης τάς σκέψεις μου... και όταν έτι δέν τάς μαντεύεις, δέν σοι τάς φανερόν έγώ πρώτη ;

— Και όμως άμφιβαλλω... ω ! συγγώρησάν με, Γενεδιέθ... Χθές, άλλοτε, δέν άμφεβαλλον... είχες την καρδίαν ανοικτήν πρό έμου... Σήμερον άγνωσ όποσόν τι μυστικόν παρενέθ μεταξϋ ήμϊων και μάς διαχωρίζει άπ' άλλήλων.

— Τι τρέλα, Τουρζή ! πόσον ο έρωσ σου είναι ύποπτος !

— Τπαρχει τι τό όποσόν θά δυνηθί νά μοι διαλύση τάς ύποψίας... Τό γνωρίζεις...

— Άρες με νά σκερθώ άκόμη... δύο ή τρεις ήμέρας. Έκχαμ κίνημα άπελπιστικόν, έν ή ή μορφή της εξέφραξ έβαθείαν θλίψιν.

— Τώρα δέν άμφιβαλλω πλέον, δέν μ' άγαπάς.

Συνήψε τάς χείρας της ίκετευτικώς. Έπρεπε νά τώ

άποκριθί. Καί, προκειμένου νά συνάψη αίώνιον δεσμόν' έδίσταζεν. Έσκέπτετο τον άλλον, τον έργατην έκείνον όστις είργάζετο πέραν, εις τό θασσος των θρωϊών, και ο όποσος δέν έτόλμησε μόν νά είπη τι, άλλ' όμως την ήγαπα, ως αυτή έμαντεύσε. Θλιβερός άγων έτελείτο έν αυτή και μορζαί σκέψεις συνεστρέφοντο εις τον εγκέφαλον της. Ο δέ Τουρζής, πλησίον της, την θεώρει με βλέμμα έμφαντον έπιτίμησιν, ο Τουρζής, όστις μαντεύων την έντός αυτής τελουμένην παλην έλεγεν.

— Ένθυμού, Γενεδιέθ, την άφοσίωσιν και τον σεβασμόν μου...

Και τό παρελθόν έγένηα έντός αυτής φωνήν κραζουσαν.

— Ένθυμού ότι με ήγαπησας... ότι μοι παρέσχες τάς πρώτας ένδειξεις τρυφερότητος.

Ο Τουρζής έλεγεν.

— Ένθυμού, Γενεδιέθ. Συμεμερίσθην όλας σου τάς άπελπισίας... όλας σου τάς θλίψεις... δέν ύπηρεσε δακρυ σου τό όποσόν δέν έπεσαν έντός της καρδιάς μου...

Η μαμακρυσμένη φωνή έκράζε παντοτε.

— Ένθυμού ! Θα φανής μεγαλόψυχος έχι εάν τιμωρήσης άλλ' εάν συγχωρήσης !

Και ο Τουρζής :

— Ένθυμού ότι ύπέφερες και ότι όφείλεις μίαν άναπαύσιν έκδικήσεως. Μήπως πρέπει νά σοι παρέξη αυτήν έκείνος όστις σοι έσωσε την ζωήν ;

— Ένθυμού ότι μοι ύπεσχέθης έρωτα αίώνιον. Δέν πρέπει ν' άθετήσης τον λόγον σου.

— Ένθυμού ότι κατά την πρώτην φοράν ή καρδιά σου ήπατήθη και ότι απέθανεν, έγώ δέ θά την άναστήσω.

— Ένθυμού ότι ούδέν, ούδέν ποτέ, θά διαλύση τους δεσμούς όστινες σε συνδέουσι πρός με, διότι μεταξϋ ήμϊων ύπαρχει δεσμός ισχυρότερος πάσης άφοσίωσεως: τό τέκνον.

Ένθυμού ότι έκείνος δέν ήγαπα τον υϊόν του, έν ω έγώ θά τον λατρεύω, ίνα ή εύγνωμοσύνη έπαυξάνη τον πρός έμέ έρωτα σου.

— Ένθυμού όλον τό παρελθόν... μετά των πρώτων άτελειότητων τέρψεων.

Ένθυμού τό παρελθόν με τους τρόμους του και τό άποτρέπικόν του τέλος.

— Ένθυμού ότι εάν τά παντα έλησιμόνησα, έτιμωρήθην διά τουτο σκληρώς.

— Ένθυμού ότι ούδέποτε έπαυσα του νά σε άγαπώ.

— Ένθυμού ότι θά γίνω δυστυχής, διότι σε άγαπώ.

Ο Τουρζής έπιώπησεν, ώσούτως δ' έπιώπησε και ή έσωτερική φωνή. Καί οι δύο είχον διεξέλθει την δίκην αυτών. Έπρεπε τώρα ή Γενεδιέθ νά λαβή τον λόγον. Ο νεανίας έδακνε τό μανδύλιόν του ίνα υποκρύψη τους νευρικούς κλονισμούς όστινες τον συνεταρασσον. Δέν έτόλμη πλέον ν' άτενίση την κυρίαν Μονδριάν. Έκαθησε, και άπέστρεψε τους όφθαλμούς, άφοσιωμένος εις τάς ίδίας του σκέψεις. Έκείνη τον έπλησίασεν. Ηκούσε τον ψόφον της έσθής της επί του ταπητος. Την έμμαντεύσεν όπισθεν, έγγύς αυτού. Η καρδιά του έπαλλε σφοδρώς και τόση ήτο ή συγκίνησις του ώστε έροδεύτο μή παθη τι. Η κόμηστα έπέθηκεν άπαλώς επί του μετώπου του την χείρα αυτής, άναγκαζουσα αυτόν νά κλίνη την κεφαλήν. Γύφωσε τό βλέμμα του. Έκείνη έμεδίκα μολοντί ήτο ύπέριμετρος ώρα.

Και άποτόμως, ως ίνα άποτιναξή πᾶσαν σκέψιν έκναντίαν προς την άπόφασιν ήν έλαβε μετά την άνωτέρω θανασιμον δι' αυτήν παλην :

— Φίλε, έπιθυμώ νά ήμαι και θά ήμαι ή σύζυγός

δι' άεροστάτων. Τά άεροστάτα ήσαν έκ των συνήθων-έχι έκ των όρμηθέντων έσχάτως από της ήμετέρας 'Ακροπόλεως, έκκατον δέ τούτων έφερε κάτωθεν μικράν λέμβον μετά δύο άεροναυτιών όστινες, άνερχόμενοι, έχιριρέτων τό πλήθος κινούντες έν τη χείρϊ τους πύλους των.

Τά της άεροδρομίας ταύτης ώρίσθησιν ως εξής: άφου δι' άνεμοδείκτου έγένητο γνωστή ή φορά του άνέμου, προσδιορίσθη μία των πόλεων των καιμένων κατά την διεύθυνσιν αυτού, και ο πρώτος όστις έμελλε νά φθάση διά του άεροστάτου εις την πόλιν ταύτην, ώρίσθη νά καταστή κύριος του διά τον συναγωνισμόν κηρυχθέντος βραβείον.

Έν των φρικωδεστέρων παθών είναι όμολογουμένως τό της μέθης. Γάλλος τις ίατρός έγραψεν έσχάτως λίαν σημαντικόν άρθρον περί διψομανίας ήτοι της εξεως του πίνειν, ήτις επί τέλους κατανή είδός τις ύπνοδοσίας μεταξϋ δέ άλλων κάμνει και την εξής περιγραφήν ανθρώπου κυριευθέντος υπό του πάθους τούτου.

« Έπί τρεις περίπου έβδομάδας ύπήρξα περιττή πᾶσα άπόπειρα άντιστάσεως έναντίον της φρικώδους αυτού κλίσεως, διότι άλλως τε ήσθάνετο άποτροφήν άκαταμάχητον προς τον οϊνον. Περϊ τάς άρχάς όμως της τετάρτης έβδομάδος, άφής αϊφνης τό έργον του, κατήλθεν εις τό οίνοπωλείον και έπιε μέχρις έντέλους κέρου. Έπειτα έπέστρεψεν εις τά ίδια άσυνειδήτως και κατακλιθείς, χωρίς νά προσφέρη ούδέν λίξιν, παρεδόθη επί τινας ώρας εις ύπνον βαδισμένον.

Κατόπιν, άρυπνισθείς, έλαβε την προς την θύραν άγουσαν, κατέθη πάλιν εις τό οίνοπωλείον ένθα έπιεν όσον και πρό μικρού, έπέστρεψεν εις τά ίδια, έκοιμήθη έκ νέου, και είτα πάλιν άρυπνισθή ίνα επαναλάβη τά ίδια. Τούτο δέ εξηκολούθησεν επί όκτώ περίπου ήμέρας.

Μετά την πάροδον αυτών άρυπνισθή πλέον έντελώς ούτως είπειν έκ της ύπνοδοτικής του καταστάσεως, άνέλαβε μηχανικώς τό έργον του, και δέν πίνει ποσώς έως ού νέα κρίσις τώ έπέληθ.

Τοιούτον θέημα φάσματος μάλλον ή ανθρώπου, μεταβάνοντος μηχανικώς από της κλίνης του εις τό οίνοπωλείον, έμπειεί τό χειριστόν άληθώς των αισθημάτων, και ή άνωτέρω είκων του γάλλου ίατρού δύναται νά καταστή άρκετά έπωφελής διά τους άπανταχϋ φίλους του Διονύσου.

Έάν καλήν τινά πρωϊαν ο καπνοπώλης πρ' ου θά ζητήσητε τό πακέτον σας, σας άπευθίνη την έρώτησιν άν θέλετε τον καπνόν έκ χόρτου ή έκ χάρτου, μη έκπλαγήτε ποσώς. Η Άμερική, ή χώρα των πρωτοτυπιών, νέαν πάλιν παραδοζον ιδίαν συνέλαβε, την κατασκευήν καπνού έκ χάρτου. Άμερικανική τις έφημερίς άνεγράφει ότι συνεστήθη Κατάστημα έν Νέα Υόρκη παρασκευάζον μεγάλας ποσότητας χάρτου προωρισμένου

ίνα μετασχηματίζηται εις καπνόν. Οι κατασκευαστά βυθίζουσι, φαίνεται, τον χάρτην τουτον επανειλημμένως έντός έγχυλισματος καπνού, έπειτα δέ τον κόπτουσιν έντός μηχανών ούτως ώστε νά λαμβάνη τό σχήμα άλληθους φύλλου καπνού. Τόσον δέ τελεία είναι ή απομίμησις ώστε δύναται τους πάντας νά εξαπατήση, τό πάντων δέ νοστιμώτερον είναι ότι πολλοί καπνιστά εις ους προσηχθήσασιν σιγάρα περιέχοντα τον έκ τοιούτων φύλλων καπνόν, εύρον αυτά έν άγνοία του περιεχομένου των... θαυμάσια.

Είς καλός όρισμός της φιλίας :
'Αλεξοδρόχιον δυνάμενον ν' άνατραπή υπό της πρώτης έπελθούσης καταιγίδος.

Ο σύζυγος έπιστρέφει εις την οίκίαν λίαν σκυθρωπός.
— Τι έχεις ; τον έρωτά τό έτερον ήμισύ του.
— Προσεκάλεσα τον Κ. εις γεύμα.
— Και άπεποιήθη ;
— Καθέλου.
— Άλλά τότε ;
— Έπειδή πᾶσα εύγένεια άπαιτεί την άναπόδοσιν της, ένόμιζον ότι θ' άπεποιείτο την πρόσκλησίν μου.

ΔΔΚΑΙΟΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Είς τό λεύκιμα της δεσποινίδος Α.Μ.)

Όταν σε θλιβεραίς στιγμαίς μου θλίβει τήνψυχή

Η πίκρα και μου την μαραινει,

Μιά μυστική μου έρχεται στό στόμα προσευχή,

Μιά προσευχή λησιμόνημένη.

Έχει αυτή ή προσευχή δύναμι μυστική

Που βαλσαμο στη θλίψη χύνει.

Και μία άγία κι' άγνωστος στον κόσμο μουσική

Καθε της λόγα άγιο λαμπρύνει.

Έάν βρος άπ' τά στήθια μου μου φεύγει τρομερό,

Η άπισταιά όπου καθε πόθο σδύνει.

Κ' ή πίστις πάλι έρχεται με δακρυ και σκυρό

Κ' επαναφέρει της ψυχής μου τη γαλήνη

(Δέρμα τρω)

Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ.

σου... δύνανται να το καταστήσει γνωστόν εις όλους... κί να συσχεθής μετά του πατρός μου περί του διαζυγίου...

Ο Τουρζής έλαβε την μικράν χείρα την ψάουσαν τὸ μέτωπόν του καί έφεραν αὐτήν πρὸ τῶν ὀμμάτων του.

Ἡ Γενετιέθη τὴν απέσυρε, καθύπερθε ἐκ τῶν δακρυῶν.

Ὅτε τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Τουρζής ἐξήλθε, παρφορὸς εἰς εὐτυχίας καί μεθ' ὀφθαλμοῦς ἀπεικονίζοντας τὴν χαράν, εἶρε τὴν Μαγδαληνὴν καθημένην ἐπὶ τινος θρανίου τοῦ κήπου ὑπὸ τὴν σκιάν κερκίδος ἧς οἱ εὐλύγιστοι κλώνοι ἐπιπτόν ἀφθόγως περὶ αὐτήν. Ἐμειδίασε, διότι ἀνεγνώρισε αὐτὸν παρκατα, καί τῷ ἔτεινε τὰς χεῖρας.

— Εἶθε εὐτυχής, τὸ μαντεύω, εἶπεν ἡ τυφλή... Ἡ μήτηρ σὰς ἀγαπᾷ, δὲν εἶνε ἀληθές;

Φιλτατὴ Μαγδαληνὴ, φίλτατον παιδίον! εἶπεν ἐκεῖνος συγκινημένος ἔτι... Ναί, μοί τὸ εἶπε.

— Τόσω τὸ καλλίτερον! Τόσω τὸ καλλίτερον! Ἀγαπᾶτε νὰ λαβετε μίαν συμβουλὴν ἀπὸ μίαν ἀσθενῆ μικράν ἧτις δὲν γνωρίζει ποσῶς τὸν κόσμον... ἀλλ' ἧτις σὰς... ἀγαπᾷ, κύριε Τουρζή;

— Ἐγὼ πεποιθῆσθαι εἰς τὴν φρόνησίν σου, Μαγδαληνὴ... Ὁ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σου.

— Σπεύσατε νὰ λαβῆτε τὸ διαζύγιον τῆς μητρός... διότι σὰς ἐπαπειλεῖ κίνδυνος.

— Κίνδυνος;... Ποῖος;... Τί λέγετε;... Τί γνωρίζετε;... Ὀμίλει...

— Τίποτε ἄλλο δὲν δύναμαι νὰ προσθήσω, διότι δὲν γνωρίζω πλείωτερα.

— Ψεύδεται.

— Ὄχι, Μαντεύω τὰ πραγματικὰ μακρόθεν, διότι παντοῦ, ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ βίου μου, ρεμβάζω... Πιστεύσατέ με, κύριε Τουρζή...

— Ὁρκίσθητι ὅτι οἱ λόγοι τῆς συμβουλῆς σου δὲν βασιζονται ἐπ' οὐδεμιᾶς παρκατηρήσεως ἀτομικῆς, ἐφ' οὐδενὸς συμβαντὸς ἀγνωστοῦ εἰς ἐμέ...

— Εἶνε ἐν ὄνειρον ἀπήντησε αὐτὴ ἐπιμένουσα, ἐν ἐκ τῶ ν ἰδίῳ νου ὀνείρων.

Ποῦδὲν δυνῆσαι νὰ μαθῆ παρ' αὐτῆς, τὴν ἀφῆκεν ἀνυόμονος ἄμα καί ἀνήσυχος. Καί ἐκείνη, ὅτε δὲν τὸν ἔκλυε πλέον, ἐψιθύρισε.

— Πόσον τρέγω διὰ τῆς καρδίας μου!

Κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας ὁ Τουρζής παρκατηρήσεν ὅτι ἡ Γενετιέθη δὲν ἦτο πλέον ὅποια ἦτο πρὶν. Πυρέσσουσα, ὀμιλοῦσα ὑψηλοφώνως, γελῶσα εἰς πᾶσαν ὀμιλίαν, ἐφαίνετο τὸ θῆμα ἀλλοκότου νευρικῆς διεγέρσεως, ὡς παρκατηρῆ ὁ Τουρζής.

Οὐδὲ κἄν νὰ σκέπτηται ἤθελε περὶ τῆς ἀποφασεῶς τῆς, καί ὀσκις ἔμενε μόνη μετὰ τοῦ Τουρζή, δὲν ἔπαυε νὰ τῷ λέγῃ: « Σ' ἀγαπῶ. »

(ἀκολουθεῖ.)

Ἡ καλλονὴ δὲν συνίσταται εἰς τὴν ὠραιότητά τοῦ προσώπου, οὐδ' εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν ἁρμονίαν τῶν χαρακτηρισμῶν, ἀλλ' εἰς τι τὸ ὅποιον δὲν ὀνόμασαν ἔτι, εἰς τι σχεδὸν θεῖον, εἰς ἀνταύγειαν τῆς ψυχῆς, χρωματίζουσαν τὴν φυσιογνωμίαν. — Ἡ καλλονὴ εἶνε δι' ἕκαστον ἡ ἁρμονία ἐτέρως ψυχῆς πρὸς τὴν ἰδικήν του.

A. KAPP

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

(Ἰπὸ Ἰουλίου Σκανδιῶ)

(Συνέχεια)

Ἡ Δεσποινίς Κερούαρ διήλθε τὴν νύκτα ταύτην κλαίουσα καί ὀλολύζουσα, δάκνουσα τὰς σινδόνας τῆς κλίνης καί κλαῦσα τὸν Ὀκτάδιον. Ἡρώτα αὐτὴν ἐὰν ὁ Θεὸς συνεχώρει τοιαύτην ἀδικίαν. Ἡ νύξ, ὑπῆρξε σκληρὰ διὰ τὴν Μαρίαν. Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πατέρα τῆς μαιδεύουσα, σχεδὸν γαλήνιος. Τὰ χεῖλη τῆς δὲν ἐξέφραζον οὐδὲν παρκαπόνον, οὔτε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγράνθησαν ποσῶς. Παρέστη μετὰ μεγάλης ψυχραιμίας εἰς τὰς προκατοιμασίας τοῦ γάμου τῆς: Ἐπέσπευδε μάλιστα τὰς προκαρκατικὰς τῆς θουσίας. Ἡ ὀλιθρία ἡμέρα ἐφθασε. Τὴν προκαρκατικὴν ἡ Δεσποινίς Κερούαρ ἐγραψεν εἰς τὸν ἐξάδελφόν τῆς. Φαντάζεται τις ὅποια ὑπῆρξε ἡ ἐπιστολὴ μακρὰ φωνὴ ἔρωτος, τύψεων καί ἀπελπισίας. Ἐν τίσκασι σελίσιν ἡ Μαρία παρκακαίει τὸν Ὀκτάδιον νὰ συγκωρήσῃ τὴν νέαν ἀπιστον: « Μὴ με παρκακαίεις, ἐγραφε ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς. Ἐσο ἰσχυρὸς, ἔσο γενναῖος, ὅπως ἡ θλίψις σου παρκακαίει τὴν ἰδικήν μου, καί εἶθε ἡ ἀτυχῆς Μαρία ν' ἀποθάνῃ εὐλογημένη ὑπὸ σοῦ. » Τοῦ καθήκοντος τούτου ἐκπληρωθέντος, τὸ θῆμα ὑπῆρξε γαλήνιον, καί τὴν ἐπιούσαν, ἡ ἀνατολὴ τὴν εὔρεν ἡσυχον καί σταθεράν. Ἦτο ἡ ἡμέρα τῶν γάμων τῆς.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ Κύριος δὲ Γρανλιὲ σὸβάρως καί ψυχρὸς παρκακαίει εἰς τὴν δεσποινίδα Κερούαρ. Ὡς ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Μαρίας:

— Δεσποινίς, τῇ εἶπεν, εἶθε βεβαία ὅτι δὲν ὑπῆκουσατε εἰς γενναίαν ὀρμὴν τῆς καρδίας σας; Εἶθε βεβαία ὅτι ἡ τύχη μου δὲν δυσχεραίνει τὴν θέσιν σας; Μὴ κατεγράσθη, ἀκουσίως μου, ἐνθουσιασμοῦ ὄν παρκακαίει εἰς ὑμᾶς ἄνευ τῆς θελήσεώς μου; Μὴ παρκακαίει τὴν συγκρατῆσίν σας;

Εἶπέτε Μαρία εἶνε καιρὸς ἀκόμη. Μοί εἶθε παρκακαίει τῆς ζωῆς ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ ἡ εὐτυχία μου νὰ σὰς στοιχίσῃ οὔτε ἐν δάκρυ.

Ἰπῆρχον εἰς τὴν φωνὴν καί τὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου Γρανλιὲ, οὕτως ὀμιλοῦντος, ἐκφρασε συμπαθείας καί τρυφερότητος αἰτίνας συνεχίθησαν τὴν Δεσποινίδα Κερούαρ.

— Κύριε δὲ Γρανλιὲ, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἀφ' ἧς ἐσπέρας σὰς ἔτεινα τὴν χεῖρα, εἶδετέ τι ὅπερ σὰς ἀπέδειξε ψυχρότητα ἐκ μέρους μου ἡ θλίψιν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου; Λάβετε τὴν χεῖρα ταύτην ἧτις σὰς ἀνῆκε, καί εἶπέτε ἐὰν τὴν αἰσθάνεσθε τρέμουσαν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σας.

Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιὲ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη του τοὺς δακτύλους τῆς χεῖρός ταύτης καί ἀπεχώρησεν ἡσυχος ἐν τῇ χαρᾷ τοῦ ὅσον ἡ Μαρία ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς. Ὁ γάμος ἔλαβε χώραν εἰς Κλισίῳν καί ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ, ἐν τῷ παρκακαίει τοῦ πύργου Κερούαρ. Ἰπῆρξε ὠραία ἡμέρα διὰ τὸν νέον σύζυγον, καί ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς εὐτυχίας του.

III

Καθ' ὄλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ δεσποινίς Κερούαρ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐλητμήθησεν ἐκ τῆς, οὕτως ὡς βλέπων αὐτὴν ὁ Κύριος Γρανλιὲ, δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς θουσίας εἰς τὴν ἀκουσίως του ἔπαυσε τὸ μέρος τοῦ θημίου. Ὡς πρὸς τὸν κόμητα, οὕτως ἦτο ἐντελὸς βέβαιος περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρὸς του. Ἐπιστρέψαντες ἐκ Κλισίῳν εἰς Κερούαρ, καί τοῦ γάμου τελεσθέντος, τὴν ἐνηγκαλίσθη ἐπὶ μακρόν.

— Ὁ γηραιὸς πατήρ σου σὲ εὐλογεῖ, τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς συγκινημένης: σὲ εὐλογοῦμεν ὅλοι παρκακαίει ἀγαθῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων αἰτίνας ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης.

Ἡ Μαρία ἔπνιξε τοὺς λυγμοὺς τῆς καί διὰ τῶν δύο αὐτῆς χερῶν ἐκράτει τὴν καρδίαν τῆς. Τὸ ὑπερβάλλον τῆς θλίψεως τὴν ὑπεσθῆρξε μέχρι τέλους. Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας, ὅτε ἐξήλθε τοῦ παρκακαίει τοῦ σύζυγος ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων, τῇ ἐφάνη ὡς ἄνεμος ὀρμητικὸς ὡς ἐν ἡμέρα τρικυμίας διήρχετο ἄνωθεν αὐτῆς. Ἡ μοῖρα αὐτῆς ἀπεκαλύφθη σκοτεινὴ, τρομαρὰ, ἀμετάκλητος: τὸ ὑποσθῆρξεν αὐτὴν θάρος κατεβλήθη καί ἡ πραγματικότης τὴν συνέσφιξε διὰ τῆς σιδηρᾶς χεῖρός τῆς.

Προσῆγγίζον αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ φθινοπώρου. Μὴ δυνάμενη πλέον νὰ ὑπομείνῃ ἡ Μαρία διέφυγεν ἐκ τῆς αἰθούσης ἐνθα ἦσαν συνηγμένοι ὁ πατήρ, ὁ σύζυγός τῆς καί οἱ ὀλιγάριθμοι παρκακαίει. Κατέφυγεν ἐν πρώτοις εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἀλλ' αἰσθανθεῖσα ἀριστόν τινα φόβον ἔφυγεν ἐκεῖθεν. Ἐπνίγετο εἶχε ἀνάγκη ἀέρος, κινήσεως, ἐρημίας καί σιωπῆς. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Ἐξῆλθεν ἀράτος τοῦ πύργου. Ποῦ ἐπήγαινε; ἡ ἀτυχῆς τὸ ἠγνέει. Ἐβάδιζε ταχέως, μεθ' ἑαυτὴν κερκαλὴν, τὴν κόμητῃ ἐκτυπῶσα τοὺς πόδας εἰς τὰ χαλίκια τῶν ἀτραπῶν, ἔσερχετο εἰς τοὺς θάμνους τὴν ἐσθῆτά τῆς, ὡχρὰ, μιγνύουσα τὰς φωνὰς τῆς μετὰ τὸν ψιθυρον τοῦ ἀνέμου. Διέβαινε ὡς σκίᾳ μεσῶ τῶν δασῶν ὡς ἡ κνηγυμένη ὑπὸ τῶν κυνῶν ἔλαφος. Αἰφνης ἐσταμάτησεν. Ὁ ποταμὸς ἔρρεε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, οἱ ἀστῆρες ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Ἡ δὲ σελήνη ὑψομένη ὀπισθεν τῶν μεγάλων δρυῶν, τῇ ἀνεθύμιζε τὴν γλυκεῖαν φθινοπωρινὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν αὐτὴ καί ὁ Ὀκτάδιος, εἰς τὸ ἴδιον ἐκείνο μέρος ἀντήλλαξαν τοὺς ἐρωτικὸς αὐτῶν ὀρκους καί τὴν αἰωνίαν αὐτῶν πίστιν. Ἐκάθησεν ἡ καλλονὴ ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τῆς γλῶσσης. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι τὸ πᾶν περὶ αὐτῆς ἤγαινε φωνὴν διὰ τὴν παρκακαίει καί τὴν παρκακαίει. Εἰς τὸν μερμυρισμὸν τοῦ ὕδατος καί εἰς τὸν ψιθυρισμὸν τοῦ ἀνέμου ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ Ὀκταδίου ὑπανθυμίζοντας αὐτῇ τοὺς ὀρκους τῆς.

Χάριν! σύγγνωθί μοι! ἐφώνησεν. Ἀπεσπᾶσθη τῶν μερῶν ἐκείνων, ἀλλ' ὅθεν ἂν διέβαινε τὰ κλαδίκα ἐκεῖνα ἄτινα ἐκίνει ἡ αὔρα τῆς ἐσπέρας τῇ ἐψιθύριζον τὰ ὀνόματα τῆς ἀπίστου καί τῆς ἐπιόρκου. Εἰς ἐκάστην στροφὴν ὀρχαίτου τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπεν ἐξωρισμένον

τὸ ἐκάντασμα τοῦ ἐρχοῦ τῆς. Ἡ κοιλὰς αὐτῆς, τὰ δάστη ταῦτα, οἱ λοφίσκοι οὗτοι, ἦσαν πλήρεις λατρευτῶν ἀναμνήσεων. Παντοῦ ἠνάνκησιν αὐτῇ ἐφέρετο πρὸ αὐτῆς ὡς ἀπειλητικὸν ἐκάντασμα. Ἐπήγαινε, τύπτουσα τὸ μέτωπον καί τὸ στήθος, παρκακαίει αὐτὴν, καί ἐνοῦσα τὰς ἀρὰς αὐτῆς μετὰ τῆς φούσεως ὀλοκλήρου.

— Ἀ! κλαῖτε δυστυχῆς. κλαῖτε! ἀνεφώνει, κλαῖτε, καί μὴ ζῆτε οὐδέως συγκωμήν! κλαῖτε ἀπίστε, κλαῖτε ἐπιόρκα! καί πράγματι τὰ δάκρυά τῆς ἔρρεον. Δὲν ἤξευρε, δὲν ἐνόει πῶς ἠδυνήθη νὰ ὑποκύψῃ. Ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἴστατο καί διηρώτα αὐτὴν μὴ εἶνε ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἐριάλτου. Ἐνίστατο ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἐκοιμάτο! Παρκακαίει αὐτὴν ἐν πράγματι ἦτο ἡ ἰδία. Βλέπουσα δὲ τὴν νυμφικὴν τῆς ἐσθῆτα ἐξερρήγνυτο εἰς λυγμοὺς καί ἤρχιζε πάλιν τὴν πυρετώδη πορείαν τῆς. Ἀλλοτε πάλιν ἐσκέπτετο νὰ τρέξῃ εἰς τὸν πύργον νὰ εὔρη τὸν σύζυγόν τῆς νὰ τῷ ὀμολογήσῃ ὅλα καί νὰ ἀποθάνῃ. Ἀλλ' ὅτε μακρόθεν ἔβλεπε τὰς ὑπὸ τῆς σελήνης φωτισμένους ἐκλάσεις, ἔφραγεν εἰς τὰ δακτῆ ὡς δροκὸς ἐπτοημένη. Κατῆντησεν εἰς παρκακαίει δύσκολον νὰ παρκακαίει. Πλέον ἡ ἀπᾶξ ἠσθάνθη αὐτὴν ἐλυομένην ὑπὸ τοῦ θορόβου τοῦ παρκακαίει, πλέον ἡ ἀπᾶξ παρκακαίει μετὰ ἀπλάνης βλέμματος τὸ ὕδωρ ὅπερ ἐσπινθήριζε διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος.

Ἐν τούτοις εἰς τὸν πύργον ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἐξαφάνισιν ταύτην καί τὴν μακρὰν ἀπουσίαν. Οἱ παρκακαίει εἶχον ἀπέλθει. Εἶχον μείνει ὁ Κύριος Γρανλιὲ καί ὁ κόμητῃ. Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγησαν, κατόπιν ἐφοβήθησαν. Ματὴν ἐζήτησαν τὴν Μαρίαν εἰς τὸν πύργον καί ἐν τοῖς περὶ αὐτῆς. Οὐδεὶς τὴν εἶδεν ἐξερκομένην. Τὴν ἐκαλεσεν ἐκ τοῦ δώματος, ἀλλ' οὐδεμίαν φωνὴν ἀτήντησεν. Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιὲ ἦτο ἀρώνος καί ὡχρὸς. Ὁ κόμητῃ ἐδασκνίζετο ὑπὸ παρκακαίει. Ὁ νέος σύζυγος ἴππευσε καί ἀνεχώρησε. Πολλοὶ ὑπῆρξαν τὸν ἐμιμήθησαν.

Ὁ γέρον Κερούαρ ἔμεινε μόνος, θῆμα ἀγωνίας ἀπεριγραπτοῦ. Μετὰ δύο ὥρας οἱ ὑπῆρξαν ἐπαρηλθον. Οὐδεὶς αὐτῶν ἀνεῦρε τὰ ἔργα τῆς νέας δεσποίνης τῶν. Ἡ ἐκπληξὴς ἐξωργαζέτο ἐφ' ὄλων τῶν προσώπων. Ὁ Κύριος δὲ Γρανλιὲ ἐπαρηλθε τελευταῖος μᾶλλον παρκακαίει, μᾶλλον σιωπηλὸς ἢ ὅτε ἀνεχώρησε. Ὁ βλέπων αὐτὸν ἔκρυψε τὴν καρδίαν ἐντὸς τῶν χερῶν ὡς εἶχε χασεῖ πᾶσαν ἐλπίδα καί ἤρχιζε νὰ κλαίῃ. Ὁ πατήρ Κύριος δὲ Γρανλιὲ μετὰ τὰς χεῖρας ἐστυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους διέσχιζε μεγαλοῖς δῆμμοι τὴν αἰθούσαν.

Κύριε κόμη, εἶπε τέλος, ἴσταμενος πρὸ τοῦ γέροντος, γνωρίζετε ὑμεῖς καλλίτερον τὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς σας ἢ ὅσον τὴν γνωρίζω ἐγὼ. Δὲν εἶδετε ποτέ τι, δὲν ἀνεκαλύψατε ποτέ τι εἰς τὴν νέαν αὐτὴν καρδίαν δυναμένην νὰ σὰς διακωρήσῃ τὸ μυστήριον τούτο! Δὲν ἔχετε, ἐν ἀγνοίᾳ σας, τὸ νῆμα ὅπερ νὰ μᾶς ἐδηγήσῃ; Ἰδετε Κύριε, ἐξετασατε ἀκριβῶς τὰς ἀναμνήσεις; παρκακαίει περὶ τῆς τύχης ὄλων μας.

Καί ἐπειδὴ ὁ γέρον κόμητῃ δὲν ἀπήντα:

«Ε ! καλῶς κύριε κύμη ! προσέθηκεν ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ ὡς προητοιμάσωμεν τὰς δυνάμεις μας καὶ τὸ θάρρος μας, διότι αισθάνομαι καλῶς ὅτι συμβαίνει ἐδῶ φρικώδης δυστυχία.

Ὁ Κύριος Γρανλιέ εἶχε προσάσει τὸν ἐπισεαχημένον ἴππον του ἐπὶ τῆς ἐξωθύρας. Ἡτοιμάζετο δὲ ν' ἀπέλθῃ ἐκ νέου. Πρὸ τούτου ὅμως ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας μὴ εὐρῆ ἐκεῖ ἔχονος θέτον αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Οὐδὲν δεῖγμα. Ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον καὶ προσεῖχε εἰς πάντα θόρυβον τῆς νυκτός. Μία ὥρα ἐσήμανε τότε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Κλισιῶν. Ὁ νέος ἠγέρθη τρέμων καὶ ἐννεὸς ὡσεὶ εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνὴν τοῦ θανάτου. Ψυχρὸς ἰδρῶς ἔβρεχε τὸ μέτωπόν του. Ἡ καρδία διερρήγγυε τὸ στήθος του. Ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε αἰφνης ἐνόμισεν ὅτι εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός ἤκουσε φωνὰς παραπόνου. Ἐρρίφθη εἰς τὸ πρᾶθρον, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου καὶ ἠκροάσθη ἐπὶ μακρὸν. Δὲν ἤκουσεν ἢ τὸ ψιθύρισμα τῶν καταρρακτῶν, καὶ τὸν βόμβον τῶν πιπτόντων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φύλλων. Ἦκουσεν ἐπίσης τὰς ὑλακὰς τῶν κυνῶν οἵτινες ἐκ διαλειμμάτων ἐκάλλον ἀλλήλους εἰς ὄλους τούτους τοὺς θόρυβους, ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ ἠσθάνετο τὸ στήθος του παγῶνον εἰς τὰς φλέβας του καὶ τὴν καρδίαν του παύσαν νὰ πάλλῃ ἐν τῷ στήθει του. Τέλος ἀπεσπάρθη τοῦ παραθύρου. Ἀλλὰ μόλις στρέψας ἔρρηξε μεγάλην κραυγὴν ἢ Δεσποινίς Μαρία δὲ Κερουάρ, ἢ δὲ Γρανλιέ ἦτο ὀρθία ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Μαρία ! εἰσθε ὑμεῖς ; ἀνέκραξεν.

Αὕτη ἴστατο ἀκίνητος τὸ μέτωπον φλέγον ἐκ τοῦ πυρετοῦ, τοὺς ὀφθαλμούς λαμποντας μὲ ἀπαισίαν λάμψιν. Οἱ πόδες τῆς ἦσαν κατεξεσχισμένοι, τὰ ἐνδύματά τῆς εἰς ράκη, τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρές τῆς πλήρεις αἵματος. Ἡ κύμη τῆς ὑγρὰ ἐκ τῆς δρόσου τῆς νυκτός, ἦτο ἔρριμένη ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τῶν ὤμων τῆς.

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε. Κύριε δὲ Γρανλιέ, μὴ χάνωμεν καιρὸν. Ἰπάγετε νὰ καθητυχάσῃτε τὸν πατέρα μου καὶ τοὺς ὑπέρτας μας. Οὐδεὶς μὲ εἶδεν εἰσελθούσαν. καὶ εἶνε πρῖπον οὐδεὶς νὰ μὲ ἴδῃ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Εἰτέ εἰς τὸν πατέρα μου ὅ,τι σὰς ἀρέσκει, ὅ,τι σὰς διέλθῃ τῆς φαντασίας, ἀρκεῖ νὰ καθητυχάσῃ ὁ γέρον πατὴρ μου καὶ νὰ νομίσῃ τὴν θυγατέρα του εὐτυχῆ. Ἰπάγετε, κύριε, ταχέως σὰς περιμένω.

Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἦτο βραχνεῖα, ὑποτρέμουσα καὶ ἐπιτακτικῆ.

Ὁ κύριος δὲ Γρανλιέ ἐξῆλθε μὴ ἀρθρώσας οὐδὲ λέξιν.

Μέλις ὁ Κύριος Γρανλιέ ἐπανηθήκεν, αὕτη ἔκλεισε μεθ' ὀρμῆς τὴν θύραν, ἔλαβε τὴν κλεῖδα, καὶ εἶτα, γονυπετήσας πρὸ τοῦ συζύγου τῆς :

— Κύριε, φονεύσατέ με, ἀνέκραξε.

Ὁ νέος σύζυγός τῆς, ἐπροσπάθησε νὰ τὴν ἀνεγείρῃ ἀλλ' ἐκαίην προσκολλᾶτο εἰς τὰ γόνατά του.

— Φονεύσατέ με, ἐπανέλαβεν ἐδῶ, πρὸ τῶν ποδῶν σας θέλω, ὀφείλω ν' ἀποθάνω.

— Τι ἔχετε ; τῆ εἶπεν ὁ Κύριος Γρανλιέ. Ποία θλίψις σὰς ταράττει καὶ σὰς ἀποπλανᾷ ;

— Σὰς λέγω, ἐπανέλαβεν ἀκόμη, καὶ τὴν φορὰν ταύτην μὲ φοβερὰν ψυχραιμίαν σὰς, λέγω ὅτι πρέπει νὰ μὲ φονεύσῃτε. Εἶνε καθήκον σας, εἶναι ἢ ἐπιθυμία μου, εἶνε τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ τελειώσωμεν.

— Ἀναγερθῆτε ὀποιασδήποτε, ἀποκαλύψις καὶ ἂν ἔχητε νὰ μοὶ κἀμῆτε, ἢ θέσις σας δὲν εἶνε ἐπὶ τῶν γονάτων μου. Πραγῶνθετε ὅ,τι δήποτε, καὶ ἂν μοὶ εἴπητε, σὰς ὑπόσχομαι ἐκ τῶν προτέρων τὸ στήριγμα ψυχῆς τιμίας, τὴν προστασίαν καρδίας εὐγενοῦς.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ παροξυσμὸς τῆς Μαρίας διελύθη εἰς λυγμούς καὶ δάκρυα. Ὁ Κύριος Γρανλιέ ἐκάθησε. Μ' ὅλον ἔτι προσεπάθησε νὰ τὴν ἀνεγείρῃ ἢ νὰ κέρη ἔμμενε γονυπετῆς ὡς τῇ Μαχθαληνῇ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σωτήρος.

Ἐκλάυσεν ἐπὶ πολὺ σιωπῶσα.

Σιωπῶν ὡς αὕτη ὁ Γρανλιέ τὴν ἐθεώρει μὲ βλέμμα πλήρες τρυφερότητος καὶ ἀνησυχίας.

Τέλος μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ τῶν λυγμῶν :

— Κύριε δὲ Γρανλιέ τὰ πάντα θὰ σὰς εἴπω. Θὰ μὲ φονεύσῃτε ἔπειτα, διότι ἐκεῖ πρέπει νὰ καταλήξωμεν. Ἀκούσατέ με, εἶμαι πολὺ δυστυχῆς.

Τὰ δάκρυα τὴν διέκοψαν.

— Σὰς παρακλῶ, πρᾶνθητε, πρότερον εἶπεν ὁ Κύριος Γρανλιέ μετ' ἀγαθότητος σκέφθητε, δεσποινίς, ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ ποσῶς κύριος καὶ ὅτι εἰσθε ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐντίμου ἀνδρός.

— Ἀρετέ με νὰ ὀμιλήσω, ὑπέλαβεν αὕτη. Τὰ πάντα θὰ σὰς εἴπω. ὦ Θεέ μου ! ἢ δυνηθῶ, χωρὶς νὰ σὰς πλήξω κειρίως ; πρέπει ὅμως νὰ ἠξεύρετε τὰ πάντα. Κύριε Γρανλιέ, δὲν σὰς ἀγαπῶ, δὲν σὰς ἠγάπησα ποτὲ, καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ σὰς δώσω ἢ τὴν χεῖρά μου πρὸ πολλοῦ ἢ καρδίαν μου δὲν μοὶ ἀνήκει. Μὴ ὀργίζεσθε. Ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνήκει καὶ ὅταν σὰς ἐξομολογηθῶ ὅ,τι ἔχω νὰ σὰς εἴπω, κάμετέ με ὅ,τι θέλετε. Θὰ μὲ φονεύσῃτε ἢ θὰ μὲ στείλητε εἰς τι μοναστήριον. Ὅτι δήποτε ἀποφασίσῃτε θὰ σὰς εὐλογῶ. Ἀκούσατέ με. Εἶνε θλιβερά ἱστορία. Εἶμαι πολὺ ἔνοχος, εἶμαι πλέον δυστυχῆς ἀκόμη. Θὰ ἴδῃτε ἀφοῦ μὲ ἀκούσῃτε ὅτι θὰ μὲ λυπηθῆτε ὀλίγον. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ πλᾶσμα εἰς δεινοτέραν θεοῖν τῆς ἰδικῆς μου. Ὅταν μὲ ἐζητήσατε εἰς γάμον δὲν ἤμην ἢ παιδίον, δὲν ἐγνώριζον οὐδὲν περὶ ἔρωτος. Δὲν ἐγνώριζον μέχρι τότε ἢ τὴν ἀγάπην τοῦ πατρός μου. Δὲν ἀμφέβαλλον περὶ οὐδενός, δὲν προέβλεπον τίποτε, ἤμην εὐτυχῆς. Αὐτὸ τοῦτο ὑπῆρξεν ἢ ἀπώλειά μου. Ἀφῆκα τὸν πατέρα μου νὰ σὰς δώσῃ τὸν λόγον μου καὶ τὴν πίστιν μου. Ἐπεθύμει τὴν ἔνωσιν ταύτην. Ἡ ἐπιθυμία του ἦτο νόμος δι' ἐμὲ. Ἠσθάνομην ἄλλως τε πρὸς ὑμᾶς σέβας καὶ ὑπόληψιν, ἀδελφικὴν ἀγάπην. Ἐνόμισα τοῦτο ὡς ἔρωτα, ἀλλ' ἔμαθον ἀργότερον ὅτι ἠπατώμην. Τὶ νὰ σὰς εἴπω ; Ἡ καρδία μου παρεσύρθη ἀφ' ἐαυτῆς. Πῶς τοῦτο συνέβη, ἀγνώω. Δὲν εἶσθε ἐδῶ διὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῆτε. Ἡμῖν μόνῃ, δὲν ἐσκεπτόμην οὐδὲν. Ὁ ὀλεθριος οὗτος

ἔρωτος ἐξερράγη ἐν ἐμοὶ ὡς κεραυνὸς ἐν ἡμέρᾳ αἰθρίας. Ἀδυνατῶ νὰ ἐξηγήσω πῶς μοὶ συνέβη ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστροφήν σας δὲν εἶχετε πλέον μνηστῆν. Μὴ μὲ διακόπτετε. Ὑπέφερα πολὺ ! Ἀναμιμνήσκασθε τὰς σκοτεινὰς θλίψεις μου ! Ἐὰν ἠξεύρετε Κύριε δὲ Γρανλιέ πῶς σας νύκτας διήλθον κλαίονσα ! Ὅθ μὲ ἐξελαμβάνετε ὡς ἰδιότροπον παιδίον. Ἡμῖν τόσον δυστυχῆς ! Συχνάκις ἠθέλον τὸ πᾶν νὰ σὰς ἀποκαλύψω ἢ ἀγαθότης σας μὲ ἐνεθάρρυνεν. ὁ φόβος μὴ λυπηθῶ τὸν πατέρα μου μ' ἐμπόδιζε. Δὲν θέλω νὰ δικαιολογήσω ἐμαυτὴν, ἀλλὰ σὰς λέγω ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἠγάπων δὲν ἐπίστευον εἰς τὸν ἔρωτά σας. Ἐνόμιζον ὅτι, ζητῶν τὴν χεῖρά μου, δὲν ὑπῆκούετε εἰς τὰς τελευταίας εὐχὰς τοῦ πατρός σας, ὡς καὶ ἐγὼ εἰς τὴν τρυφερὰν καὶ σεβαστὴν θέλησιν τοῦ ἰδικοῦ μου. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἠδυνάμεθα πάντοτε νὰ διαλύσωμεν τοὺς δεσμούς οἵτινες μᾶς ἦνονον, ἀνευ δυσαρρεσκείας. Ὡς πρὸς ὑμᾶς οὐδὲν μ' ἔτυπτε. Μόνος ὁ πατήρ μου μὲ ἀπησχόλει. Ἡμέραν τινα, ἡμέραν ὀλεθρίαν ! ἠὺσπλαχνίσθη τὴν θλίψιν μου. Τὸ ἦμυσυ τοῦ μυστικοῦ μοὶ διέφυγε εἰς τοὺς πόδας του, ὡς εἶμαι ἤδη εἰς τοὺς ἰδικούς σας, ἐτόλμησα, Κύριε Γρανλιέ νὰ τῷ εἴπω ὅτι δὲν σὰς ἠγάπων. Ὑμεῖς, ὃν εἶχεν ἀποκαλέσει υἱόν του, φαντάζεσθε τί ὑπέφερον. Ἐν τούτοις ἐνηγκαλιζόμεν τὰ γόνατά του, καὶ ἔβρεχον μὲ τὰ δάκρυά μου τὰς χεῖράς του. Ὑπέφερον πρὸ πολλοῦ. Ἡ ὑγεία μου δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τόσας ἠθικὰς ταραχάς. Ἡμῖν ἰσχνή, ὠχρά ! Εἶχον τοὺς ὀφθαλμούς πλήρεις δακρύων. Ὁ πατήρ μου δὲν ἐκρατήθη πλέον. Ἡγέρθη ὅπως σὰς γράψῃ καὶ ζητῶν ὀπίσω τὸν λόγον του σὰς ἀποδώσῃ τὸν ἰδικόν σας. Οἱμοι ! τότε εἰσῆλθετε. Πτωχὸς, κατεστραμμένος, προγεγραμμένος, ἤρχεσθε γενναίως νὰ μᾶς ἀποδώσῃτε τὴν ὑπόσχεσίν μας. Ἡδυνάμεθα νὰ μὴ τὴν δεχθῶμεν ; Ἐννοεῖτε καλῶς ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν. Ἐννοεῖτε καλῶς ὅτι ἀντὶ νὰ τὴν διαλύσῃ ἢ δυστυχία σας τὴν ἐδέσμευεν ἐτι πλέον. Μὲ ἠγαπάτε, τὸ ἔλεγετε τοῦλάχιστον. Μᾶς ἀπεδίδοτε τὸν λόγον μας, ἀλλὰ τὸν ἰδικόν σας δὲν τὸν ἀνελαμβάνετε. Τὶ νὰ κάμω ! σὰς ἔπεινα τὴν χεῖρα.

Εἶπετε τὰ πάντα ; ἠρώτησεν ὁ Κύριος Γρανλιέ.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη ἢ νὰ κέρη.

Μετά τινα στιγμὴν ἐπιπόνου σιωπῆς :

Ὁ Θεὸς ὅστις θὰ μὲ κρίνῃ, γνωρίζει, ἐπανέλαβε διὰ φωνῆς ἡσυχωτέρας, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἢ θυσία μου ὑπῆρξε πλήρης. Ἐφ' ὅσον ἠδυνάμην, ἐπέβαλλον σιωπὴν εἰς τὸν ἔρωτά μου. Ἐὰν δὲν ἀπέπεινα ἀμέσως τὰ δάκρυα καὶ τὰς τύψεις, οὐχ ἦτον ἀπεσοράκισα τὰς ἐλπίδας καὶ τὰ ὄνειρα. Μόνον ἐσκεπτόμην ὅτι ἐκ τούτου θ' ἀπέθνησκον. Ἰδοὺ τὸ πᾶν. Οὕτως ἀπηλπισμένη ἐφθασα μέχρι σήμερον. Σήμερον ἀκόμη τὴν πρῶταν ἢ χεῖρ μου δὲν ἔτρεμεν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς σας. Τὴν ἐσπέραν ταύτην, πρὸ τινων ὠρῶν ἀκόμη ὅτε τὸ πᾶν ἐλέχθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἢ φωνὴ μου δὲν ἐδίστασε. Ὑπέκυψα, ἢμην ἡσυχος οὕτω τοῦλάχιστον ἐνόμιζα. Τὶ συνέβη ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀγνώω. Πᾶν ὅ,τι δύναμαι νὰ εἴπω εἶνε ὅτι μέχρι τῆς ὑπεριότητος ταύτης στιγμῆς οὐδὲν ἠννόησα.

Ἀφῆκα τὸ πᾶν νὰ ἐκτελεσθῇ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην ὅτι τίποτε δὲν ἐγένετο. Ἡμῖν τρελή. Ἐξεγερεθεῖσα ἀποτόμως ὡς πληγεῖσα ὑπὸ κεραυνοῦ, ἠνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εὐρέθην ἀντιμέτωπος πρώτῃν ἤδη φορὰν μὲ τὴν δυστυχίαν μου. Ἐφοβήθη. Ἠθέλησα νὰ δραπέτευσω. Τὶ ἀπέγεινα, δὲν ἐνθυμούμαι πλέον.

— Εἶπετε τὰ πάντα ; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ Κύριος Γρανλιέ.

— Ὅχι ἀκόμη ἐπιθύρουν αὕτη.

Ἐπὶ πολὺ δὲ διατάσασα, ἐπανέλαβε.

— Κύριε δὲ Γρανλιέ, εἶπε ταπεινούσα τὴν κεφαλὴν πολὺ κακῶς ἐξέλαβη τὴν ἀρρώσιν, τὰς δυνάμεις καὶ τὸ θάρρος μου. Πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθην νὰ σὰς δώσω, σὰς τὸ ἔδωκα. Ὁ ἀνὴρ ὃν ἀγαπῶ εἶνε ἤδη δι' ἐμὲ μὴ ἀνάμνησις. Φέρω τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ ἀλλὰ θὰ τῷ μείνω πιστή.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ ἐπιώπη.

— Ἡ ζωὴ μου σὰς ἀνήκει, εἶπεν.

Ὁ Γρανλιέ ἔμεινεν ἀφωνος, ἐπακουμδῶν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρὸς.

Ἡ Μαρία, πάντοτε γονυπετῆς, ἐπερίμενε τὴν ἀπόφασίν του.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ εὐθυμία ἐν τῷ ἔρωτι εἶνε ἢ τροπὴ τῶν πεπορωμένων καρδιῶν. Ἡ νεότης εἶνε μαλλον ελεγειακῆ.

Δὲν ἀπήνησεν ἀνθρώπων ὅστις νὰ μὴ ἠπατήθη εἰς τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας, τοῦ καὶ καρδίαν μὴ τρέφουσαν κρυφίαν πληγὴν.

Σατωβριάνδος

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ

Φεύγει πάντοτε ἢ εὐτυχία ἐν ᾧ νομίζομεν ὅτι τὴν ἐνηγκαλίσθημεν. Ἐνίστη ἐν τῇ σιγῇ τῶν δαδῶν ὁ ἔδοιπόρος ἀκροῖται ἠχοῦν εἰς τὸ βάθος, μακρὰν αὐτοῦ, τὸ ἦδὺ καὶ ἀπαλὸν κελᾶθημα τῆς ἀηδονίας καὶ προχωρεῖ ἄκρω ποδὶ πρὸς τὸ μέρος ἔπου, κρυπτόμενον τὸ φιλέρημον πτηνὸν ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, ἀδει δι' αὐτὰ καὶ μόνον τὰ μελωδία κώτερὰ τῶν ἀσμάτων του. Ὁ ἔδοιπόρος προσπαθῶν νὰ πλησιάσῃ τὸν πτερωτὸν ἀκούδον ὅστις φεύγει τὸν ἀνθρώπων, ἐλπίζει ὅτι θ' ἀκούσῃ καὶ τοὺς μικροτέρους του λαρυγγισμούς. Ἀλλ' εἰς ματην ! τοὺς μικροτέρους του λαρυγγισμούς. Ἀλλ' εἰς ματην ! διότι ὅσο πλέον προχωρεῖ τόσω τὸ πτηνὸν εξαφανίζεται.

Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, φωνὰ μεμακρυσμένη θάλασσαν διὰ κελᾶθημάτων εὐτυχίας τὰς ἀσας μας προχωροῦμεν καὶ δὲν εὐρίσκομεν τὴν εὐτυχίαν, καὶ διατρέχομεν ὀλόκληρον τὸ βίον τὸ σταδῖον καταδιώκοντες ἀδικόπως μελωδίας, φευγούσας ἐπίσης ἀδικόπως.

Γαβριὴλ Φερρὺ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΑΜΒΑΚΗ

— 'Ο γάμος τὴν σήμερον, διὰ μίαν νέαν καθῶς πρέπει, κατήντησεν ἀληθῆς πρόβλημα! Τὴν σήμερον εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον μία τοιαύτη νέα νὰ εὕρῃ σύζυγον ἐπίσης καθῶς πρέπει, διότι οἱ κύριοι οὗτοι παρεδόθησαν φαίνεται εἰς τὰς παρκαλοίας καὶ λησμονοῦσι τὰ ἀληθῆ των χρέη! Ἡ δὲ νέα, διὰ νὰ μὴ θυσιασθῇ, λαμβάνουσα σύζυγον κατώτερον τῆς θέσεώς της, προτιμᾷ οὕτω πολλάκις νὰ μένῃ ἄγαμος!

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀπήγγελλε μετ' ἐξάψεως, διὰ μυριστήν ἤδη φορὰν, ἡ ἀξιόλογος κυρία Σοφία Ταμβάκη ἀποτεινομένη πρὸς τὸν σεβάσιμον ἐπισκέπτην αὐτῆς κ. Ἀμφιλόχιον ὅστις ἐπεκράτει σιωπηρῶς εἰς τὰ λεγόμενά της, ὡς ἐπίσης σιωπῶν ἤκροστο καὶ ὁ παρκαλοῦμενος κ. Λουκᾶς Ταμβάκης, ὁ σύζυγος τῆς ἀγορευούσης.

Ἐὰν ἤδη ὁ κ. Λουκᾶς ἐσιώπα, δὲν ἔπραττε νέον τι ἢ σύζυγός του, εὐρύσσει αὐτὸν πρῶτον καὶ εἰρηρῶν, ἀπὸ πολλοῦ τὸν ἔχει διδάξει νὰ συμβιβάζῃ ἐκάστοτε τὴν θέλησίν του πρὸς τὴν ἰδικήν της καὶ νὰ μὴ ἔχη ποτὲ ἐναντίαν πρὸς τὰ λεγόμενά της γνώμην. Ἐκτὸς δὲ τούτου πολλάκις ἄλλοτε ὁ κ. Λουκᾶς εἶχεν ἀκούσει προφερομένους παρὰ τῆς κυρίας του τοὺς αὐτοὺς ἀκριβοῦς λόγους. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην, κατὰ παράδοξον ἐξαίρεσιν, ἡ ὄψις τοῦ οἰκοδεσπότη μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἀγόρευσιν προσέλαθεν ὄλως πρωτοφανῆ σύννοιαν καὶ σκεπτικισμόν, τοῦτο δὲ προήλθεν ἐκ τῶν τελευταίων λέξεων δι' ὧν ἡ κυρία Ταμβάκη ἐπεσφράγισε τὸν λόγον της.

Ἀλλὰ διατί ἡ κυρία Σοφία ἠγόρευεν ἐξημεμένη, οἱ δὲ λόγοι της κατέστησαν τὸν κ. Ταμβάκην σκεπτικόν; Διότι ἡ μὲν πρώτη, ὀμιλοῦσα, εἶχε κατὰ νοῦν τὴν μονογενῆ τῆς Ἀνδρομάχην, ὁ δὲ σύζυγος τῶρα τὸ πρῶτον ἐσκέφθη αἰφνίως ὅτι ἡ κῆρυ των ἀπὸ πολλοῦ τῶ ἔντι εἶχε καταστῆ ὄριμος διὰ γάμον.

Ἄγνοοῦμεν ἂν ὁ γάμος τὴν σήμερον κατέστη ἀληθῶς πρόβλημα ἢ ὄχι, γνωρίζομεν ὅμως καλῶς ὅτι κατέστη πραγματικῶς τοιοῦτόν τι διὰ τὴν κυρίαν Ταμβάκη. Λέγομεν δὲ διὰ τὴν κυρίαν, διότι εἰς τὸν κύριον εἶχεν ἀπαγορευθῆ ρητῶς παρὰ τῆς συζύγου του νὰ φροντίξῃ περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς θυγατρὸς των, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῶν ταπεινῶν του ἰδεῶν, ὡς ἔλεγεν ὑπερηφάνως ἡ κ. Σοφία, ἦτο ἱκανὸς νὰ τῆ δώσῃ τὸν τυχόντα μηδαιμόν ἀνθρώπον ὡς σύζυγον. Διὰ τὴν κυρίαν Ταμβάκη, λοιπόν, ἡ ἀποκατάστασις τῆς θυγατρὸς της εἶχε καταστῆ τὸ δυσχερέστερον τῶν προβλημάτων, καὶ ὁ χρόνος παρήρηχτο χωρὶς νὰ κατορθῶται ἡ ἀνεύρεσις τοῦ κ α θ ὡ ε π ρ ε -

π ε ι συζύγου. Ἀλλὰ τί ὄφειλε νὰ ἦναι ὁ ἐκλεκτός οὗτος τῆς κυρίας Σοφίας; Βιομήχανος. Κάθε ἄλλο! Μέλος τι τοῦ διπλωματικοῦ σώματος; Διὰτι ὄχι! Ἐπὶ τέλους, ἔστω καὶ ἀπλῶς ἐπιστήμων, ἐπὶ τῷ ὄρω ὅμως νὰ μὴ ἦτο ὁ τυχὸν τοιοῦτος ἀλλὰ πρόσωπον κάπως ἐκ τῶν διακρινομένων ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Αὐτὰ λοιπὸν ὅλα ὑπῆρξαν ἡ αἰτία τοῦ νὰ ἴδῃ ὁ κ. Ταμβάκης μετ' ἐνδομύχου θλίψεως ἀποριθεύσας ὑπὸ τῆς ὑπερηφάνου του συζύγου τὰς αἰτήσεις τῶσαν ἐντίμων ἀνθρώπων τῆς ἀρεσκείας του, καὶ αὐτὰ ἐπίσης ἠνάγκασον τὴν σύζυγόν του νὰ ἐπικρίνῃ, ὡς εἶδομεν, δριμύτως τὰ καθεστῶτα ἕνεκα δὲ τῶν λόγων τούτων, δὲν κατορθώθη εἰσέτι καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς καθ' ὅλα ἀξίας αὐτῶν θυγατρὸς.

Ἐὰν ἡ δεσποινὴς Ταμβάκη δὲν ἐπλάσθη ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον καλλονῆς ἀρχαϊκῆς, εἶνε ὅμως ἐν συνόλῳ κάλλιστα ἐσχηματισμένη νεάνις. Ἡ δὲ παιδεία αὐτῆς εἶνε πλέον ἢ τελεία, χάρις εἰς τὸ καλὸν σχολεῖον εἰς ὃ ἐπὶ πολὺ ἐμαθήτευσεν ὡς ἐσωτερικῆ. Ἀνακρούει τὸ κλειδοκύμβαλον ἀνεπιλήπτως, ὀμιλεῖ τὴν γαλλικὴν ἀπροσκόπτως, καὶ, ἐν συντόμῳ κατέχει πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ καταστήσῃ μίαν κυρίαν περιζήτητον εἰς τὰς ἐκλεκτὰς ὀμηγύρεις. Οἱ πόθοι λοιπὸν τῆς νεαρᾶς Ἀνδρομάχης, ἐνειροπολοῦσης σύζυγον ἱκανὸν ἐκ τῆς ἐκλεκτῆς του θέσεως νὰ τὴν συνοδεύῃ τακτικῶς εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ἀριστοκρατικῶν κύκλων, εἶνε λίαν φυσικοί, διότι πῶς ἄλλως θὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς τῶσαν ἐπιμελῶς ἀποκτηθείσας ἐκλεκτὰς αὐτῆς γνώσεις;

Καὶ ἔπειτα τοῦ τοιοῦτου πόθου ἐπιτρέπει καὶ αὐτὴ ἡ θέσις τῆς νεάνιδος. Ὁ πατὴρ αὐτῆς εἶνε κτηματίας, καὶ τὴν σήμερον εἰς πλοῦσιος κτηματίας δύναται παντὸς ἄλλου δικιότερον νὰ ἔχη ἀξιώσεις ἀνθρώπου τῆς καλῆς τάξεως. Εἶνε μὲν ἀληθῆς ὅτι ὑπῆρξεν ἄλλοτε ὁ κ. Λουκᾶς διευθυντῆς ὄραϊου ζαχαροπλαστείου, εἰς τὸ ὅποιον ὄφειλε καὶ τὴν σημερινὴν του θέσιν ἢ ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη τοῦ βίου του ἔχει πλέον λησμονηθῆ ὀλοτελῶς ἐκ τοῦ χρόνου παρὰ πάντων σχεδόν, καὶ ἰδίως παρ' αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ κ. Ταμβάκης λοιπὸν εἶνε τῶρα ἀνθρώπος τῆς καλῆς τάξεως, ὡς θὰ ἐννοήσῃται τοῦτο ἄμα εἰσερχόμενοι ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ του οἰκίᾳ, ἢς τὸ ἐσωτερικὸν ἐκ δὲν εἶνε ὑπηρετιζόμενον κατὰ ρυθμὸν Ἀναγεννήσεως ἢ καὶ ἀπλῶς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς φιλοκαλίας, κινεῖ ὅμως τὸν θαυματοῦν διὰ τὸν πλοῦτον τῶν κοσμοῦτων αὐτὸ βαρυτίμων ἐπίπλων.

Πάντα ταῦτα δικαιολογοῦσι πληρέστατα τὰς ἀξιοπρεπεῖς τῆς κυρίας Σοφίας διὰ τὴν θυγατέρα της ἀξιώσεις, εἰς τὰς ὁποίας οὐδεμίαν ἠνύσει νὰ κῆμῃ ἐπέμβασις ὁ κἀντιθέτους τρέφων ἰδέας ἀγαθὸς τῆς συζύγου τοῦτο δὲ, εἴτ' εἰς ἐκ τοῦ φύσει μαλακοῦ χαρακτήρος τοῦ κ. Λουκᾶ, εἴτ' εἰς διότι οὗτος ἀνεγνώριζε κατ' ἰδίαν τὴν ταπεινότητα τῶν σκέψεων του.

Καθ' ἣν ἡμέραν ὅμως ἡ σύζυγός του ὄμιλει πρὸς τὸν ἐπισκέπτην αὐτῆς, ὁ κ. Λουκᾶς παρεδόξως συνωφροῦσθη, ὡς ἐνθυμείσθε ἐξ ἰδίων των κλίψεων, ὡς τῷ παρήρηχον οἱ λόγοι τῆς κυρίας Ταμβάκη ἐκφρασεῖσθε ὅτι ἐν ἀνάγκῃ ἦτο ἱκανὴ ν' ἀφήσῃ καὶ ἄγαμον τὴν θυγατέρα της. Τὰ πάντα ὁ κ. Λουκᾶς ἠδύνατο ν' ἀνεχθῆ ὄχι ὅμως καὶ τοῦτο. Ν' ἀφήσῃ τὴν ἀγαπητὴν του Ἀνδρομάχην νὰ γηράσῃ ἐν ἀγαμίᾳ! Ἡ σκέψις αὕτη καταλαβοῦσα αὐτὸν αἰφνιδίως, τῷ ἐπέφερε σφοδρὰν σύγχυσιν καὶ ζάλην, μετὰ τούτων δὲ καὶ τινὰ ἀίριστον ἀγανάκτησιν κατὰ τῆς πάντοτε λατρευτῆς του συζύγου.

Ἡ σύγχυσις ἐξηκολούθει κατέχουσα τὸν προνοητικὸν πατέρα πολὺ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐπισκέπτου μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ἡ οἰκογενεὶα Ταμβάκη παρεκλήθησεν εἰς τὴν πρᾶξιαν πρὸς δεῖπνον. Δὲν θὰ ἦργει ὅμως ἔτι ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῆς ὁ κ. Λουκᾶς καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν συνήθην του ἡμερίαν, ἐὰν μὴ κατὰ σύμπτωσιν ἰδιότροπον ἐπήρηχτο τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν συμβάν τι τὸ ὅποιον, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἤρριστεν ἵνα ἀποφασισθῇ ἄριστικῶς περὶ τῆς τύχης τῆς Ἀνδρομάχης.

Τακτικῆ ἀπαράδεκτος τοῦ κυρίου Λουκᾶ ἦτο ἡ καθ' ἑσπέραν, μετὰ τὸ δεῖπνον ἀνάγνωσις ἐπὶ τοῦ καναπέ ἡμερησίας τινὸς ἐφημερίδος καὶ ἡ διαρκούσης τῆς ἀναγνώσεως βαθμιαία σμίκευσις τῶν ὀφθαλμῶν του ἣν διεδέχτο μετ' οὐ πολὺ λαθραῖος καὶ γλυκὺς ὕπνος. Τὴν συνήθειάν του ταύτην ἀκολουθῶν καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, παρεδόθη μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὴν τακτικὴν ἀνάγνωσιν. Ἄντι ὅμως τὴν ἑσπέραν ταύτην οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἐφ' ὅσον ἀνεγνώσκει, νὰ καθίστανται βαθμιαῖον μικροσκοπικώτεροι, ἐμαγεθύνοντο ἀπ' ἐναντίας ὄλονεν ἐκ προφανοῦς ἐνδιαφέροντος, μετ' ὀλίγον δὲ ὁ κ. Ταμβάκης ἐστερέωσε κάλλιον τὰ ἐπὶ τῆς ρινὸς του διοπτρὰ ὄθησε πρὸς τὰ ἄνω τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του σκαῦρον καὶ συστρίψας κατόχρονως περὶ τὸ σῶμά του τὸ ἔτερον σῦλλον τῆς μακρᾶς του οἰκιακῆς ἐσθῆτος ἐστράψε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναγνωσεῖσθε σελίδος τῆς ἐφημερίδος καὶ ἐπεδόθη ἐκ δευτέρου μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην περὶ τοῦ πράγματος γνωστοποίησιν πρὸς τὸν σύζυγόν του, τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐξῆς περικοπῆς:

«Κυρίως ὅμως εἰς τοῦτο πταίουσιν οἱ γονεῖς, οἵτινες τρέφοντες διὰ τὰς κόρας των ἰδέας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπραγματοποιήτους, ἀφίνουσιν αὐτὰς νὰ γάνωσιν ἐν ἀπραξίᾳ τὰ πολυτιμώτερά των ἔτη καὶ ἀπὸ θροσερῶν καὶ εὐχόμενων κορασιῶν νὰ καθίστανται διὰ τοῦ χρόνου γλωρωτικαὶ καὶ δύστροποι... κλπ.»

Ὅσοι τυχὸν ἐσπουδάσατε νὸ μάθημα τῆ ψυχολογίας, γνωρίζετε βεβαίως ὅτι ὑπέμετρον αἰσθημα πατριωτισμοῦ κατορθοῖ πολλάκις ἐν ὄρα μάχῃ νὰ μεταδῶλῃ εἰς ἦρωα καὶ αὐτὸν τὸν δειλότερον τῶν ἀνθρώπων. Παρόμοιόν τι ὡς πρὸς τὴν συγγένειαν αἰσθημα ἀναπτύχθη καὶ εἰς

τὴν ψυχὴν τοῦ ἡμετέρου φιλοστόργου πατρὸς καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεγνώσκει τὴν ἀνωτέρω περικοπὴν τὴν ἀνήκουσαν, ὡς ἠνύησε βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, εἰς τι ἄρθρον ἐκ τῶν πραγματοσομένων περὶ τοῦ ἐσχάτως ἀναγεγενητοῦ ζητήματος « τ ἰ τ ῆ ς φ υ λ ἄ τ τ ε ».

Μάλιστα! Ὁ κ. Ταμβάκης ἦτο ἤδη ἀληθῆς ἦρωα. Ἴδου αὐτὸς, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἄρθρου, λύτης τοῦ μυστηριώδους αἰνίγματος τοῦ βασιλευμένου αὐτὸν καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἡ προσφιλές του κόρη νὰ μείνῃ ἄγαμος χάρις εἰς τὰς μεγάλας ἰδέας τῆς Σοφίας! Καὶ αὐτὸς, ὡς πατὴρ, ν' ἀνέχηται τοῦτο ἐν ἡσυχίᾳ! Αἱ σκέψεις αὗται κατέστησαν τὸν κύριον Λουκᾶ ἐκτὸς ἐκτου καὶ κατόχρονως τῷ ἐνέπνευσαν τὴν ὑψηλότερον ἄμα καὶ τολμηρὰν σκέψιν, ν' ἀποτινάξῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ βαρβαρὴν ἐξουσίαν τῆς συζύγου του καὶ ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς καὶ μόνος τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς κόρης του φροντίδα. — Σοφία, ἀνέκραξεν ἀποφασιστικῶς μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας, θέτων τὴν ἐφημερίδα εἰς ἐν τῶν θυλακίων του, αὐριον νὰ μ' ἐξυπνήσῃς πρωί, διότι πρέπει νὰ μεταδῶ εἰς Πειραιᾶ.

Μεθ' ὅλας τὰς ἐπιμένους ἐπρωτήσεις τῆς συζύγου του ὁ κύριος Ταμβάκης ἐτήρησε μυστικῶς ἀπ' ἐκείνης ὅλα τὰ σχιδία ἅτινα εἶχε συλλάβει, καὶ τὴν ἐπομένην πρωίαν διὰ τῆς πρώτης σιδηροδρομικῆς ἀμφοστοιχίας κατήρηχτο εἰς Πειραιᾶ.

Πάντες βεβαίως γνωρίζετε τὸ πλοῦσιον ἐν Πειραιᾷ μακρονοσοῖσθαι τοῦ κ. Καρέλη, ἀνδρὸς ἐπιχειρηματικοῦ. Πρὸς τὸ κατάστημα τοῦτο διηύθυνεν ὁ κ. Ταμβάκης ἀποφασιστικῶς τὸ βῆμα τοῦ μάλιστα ἀποδιδοῦσθε εἰς Πειραιᾶ ἐκεῖ δὲ εὐρών τὸν κ. Καρέλην, τὸν ἔλαβε κατ' ἰδίαν πρὸς συνδιάλεξιν, ἀπολήξασθαι εἰς ἐνθερμον ἐναγκαλισμὸν μετὰ τῶν δύο τούτων προσώπων. Ἀλλὰ τί συνέβαινε; Ἀνάγκη ἐνταῦθα νὰ ἐξηγηθῶμεν. Ὁ κ. Καρέλης ἀπὸ πολλοῦ εἶχε ζητήσει τὴν Ἀνδρομάχην εἰς γάμον ἄλλ' ἢ αἰτησίς που μετ' ὑπερηφάνιας ἀπερρίφθη τότε παρὰ τῆς κυρίας Ταμβάκη πρὸς μεγάλην ἀλλὰ μὴ ἀποδειχθεῖσθαι λύπην τοῦ συζύγου της.

Τῶρα λοιπὸν, ὅτε ὁ κ. Λουκᾶς συνέλαβε τὴν τολμηρὰν του ἀπόφασιν, ὡς ἐκλεκτὸς διὰ τὴν Ἀνδρομάχην του παρέστη εὐθὺς εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ὁ ἄλλοτε ἀπορριθεῖς παρὰ τῆς συζύγου του ἀξιόλογος καταστηματοῦχος.

Διὰ τοῦτο μετὰ εὐθὺς εἰς Πειραιᾶ πρὸς συνάντησίν του, τῷ ἐξέφρασε τὴν ἀπόφασιν ἣν συνέλαβε πρὸς μεγάλην συγκίνησιν τοῦ κ. Καρέλη, ὅστις ὀλίγας ὥρας ὑστερον ὠδηγεῖτο ὑπὸ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ πνευροῦ πρὸς τῆς κυρίας Ταμβάκη ὡς ὁ ἐκλεχθεῖς διὰ τὴν Ἀνδρομάχην των γαμβρὸς.

Ἡ ἀγανάκτησις τῆς κ. Σοφίας διὰ τὸ κίνημα τοῦτο τοῦ συζύγου της ὑπῆρξεν ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς, ὡς ἐπίσης ἀδύνατον εἶνε νὰ περιγραφῶται καὶ αἱ μὴνα ἐλόκληρον διακρίεσθαι μελοδραματικῶς τριλογία αἱ δια-

δραματιζόμεναί άσάκις τὰ τρία μέλη τῆς οικογενείας Ταμβάκη ἔμενον μόνα. Ἄλλ' εἰς πάσας τὰς ἐφοδούς τῆς κόρης του καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς ὁ κ. Ταμβάκης ἔμενον ἀκλόνητος, ἀπτόητος, καὶ ἀδυσώπητος. Ὁ συνετὸς πατήρ δὲν ἐσκεπτότο πλέον ἢ τὴν πραγματοποιήσασιν τῆς ἀποφάσεώς του, καὶ ἡ κυρία Σοφία δὲν ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτῇ ἤδη τὸν παλαιὸν τῆς σύζυγον.

Ἡ ὑπόθεσις ὁμοίως ἔπρεπεν ὅπως δῆποτε νὰ λάβῃ ἐν πέρας, καὶ ἔλαβε πραγματικῶς τοιοῦτο, διότι μετὰ πολὺς δραματικὰς σκηνὰς ἡ κυρία Ταμβάκη, καίτοι ἀπαρηγόρητος, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ταπεινὴν ἀλλ' ἀμετάτρεπον τοῦ κ. Λουκᾶ ἀπόφασιν.

Καὶ ἡ Ἄνδρομάχη ἢ νεάνις ἥτις ὠνευροπόλει σύζυγον ἱκανὸν ὅπως τὴν ὀδηγῆ εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου;

Αὕτη, ἓνα μῆνα μετὰ τὰ ἀνωτέρω συμβῆντα καὶ ὠραίαν τινα ἐσπέραν καθ' ἣν ἡ αἰθούσα τοῦ κ. Ταμβάκη, ἀποστράπτουσα ἐξ ἀφρόνου φωτισμοῦ, ἦτο μεστὴ κόσμου, ἐχόρευεν ἐν μέσῳ τῶν κεκλημένων μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ πατρὸς τῆς κ. Καρέλη, τὸν χορὸν τοῦ Ἡοκίου.

ΚΑΛΙΒΑΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΙΑ ΕΣΠΕΡΑ ΕΝ ΤΗ ΕΚΘΕΣΕΙ

Ἐάν μία καλὴ εἰκὼν δύναται νὰ ἐγείρῃ ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν γλυκείας συγκινήσεις, ἀναπολοῦσα καλὴν τινα σελίδα ἐκ τοῦ παρελθόντος, ἢ πάλιν νὰ μᾶς βυθίσῃ εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἀορίστου μελαγχολίας ἀναπαριστώσα πρὸ τῆς μνήμης ἡμέρας ἀτυχεῖς καὶ ἀνιαράς, ὑπαρχει ὁμοίως καὶ ἄλλο τι ἐπίσης ὠραῖον καὶ ὑψηλόν, ἢ μουσικὴ, ὑπέροχος τῆς τέχνης κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐρμηνεύει τὰ ἄρρητα ἐκεῖνα ἐν ἡμῶν αἰσθητικὰ ἅτινα ἢ γλῶσσα ἀδυνατεῖ νὰ ἐκφράσῃ στερουμένη λέξεων καταλλήλων.

Ἀμφότερα ταῦτα, μουσικὴ καὶ τέχνη, συνεδουχίσθησαν τῇ ἐσπέρᾳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐν τῇ Ἐκθέσει, καὶ τὸ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην συρρέουσιν ἐκεῖ ἐκλεκτὸν πλῆθος μετέβαινεν ἐναλλάξ ἀπὸ τῆς αἰθούσης τῶν ἐρκασιτεχνῶν, τὴν ἐκ τοῦ ἄσματος τῶν ὁποίων γοητεῖαν ἐπηύξανεν ἡ σκέψις ὅτι τὸ ἄσμα τοῦτο ἦτο γνήσιον ἑλληνικὸν προῖον καὶ ἐν αὐτῇ τῇ συνθέσει του, εἰς τὰς αἰθούσας τῶν εἰκόνων ἔνθα, ἐδῶ μὲν, ἡ εἰκὼν τοῦ ἐν δ' οὐλ εἶ α σ χ ο λ ε ἶ ο υ παρῆκε τὴν φαντασίαν εἰς προγόνους ἀτυχῶν ἡμερῶν καὶ προωρισμένους νὰ διανύσωσι βίον ἀτυχῆ, ἐκεῖ δὲ ἡ φαιδρότης τῶν ἐν τῇ εὐ α ρ ε ἶ σ τ ω ἀ ν α γ ν ὼ σ ε ἰ ἀφοσιωμένων νεανίδων τοῦ κ. Ἰακωβίδου παρῶντων τὸν θεατὴν νὰ συμμερισθῇ τοῦ μειδιμακτοῦ των.

Ἡ αἰθέριος ὄψις ἦν εἰς πάντα ταῦτα διένεμεν τὸ ἀφρόνως κατὰ συμπλέγματα πλειάδων διανεμημένων ἐπὶ τῶν ὁροφῶν ηλεκτρικὸν φῶς, ἦτο εἰσὶνὲ τὸ συμπλήρωμα τῆς καλῆς εἰκόνος ἦν κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Ἐκθεσις παρίστα.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσηρχόμεν ἐν τῇ Ἐκθέσει οἱ περιστροφικοὶ ἀριθμηταὶ εὗρισκοντο ἐν ἀνεύκῳ κινήσει ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐπισκεπτῶν. Ἡ πινακοθήκη, πρὸς ἣν ἄμα τῇ εἰσόδῳ μου διηύθυνα τὸ βῆμα, ἦτο μεστὴ κόσμου, ἐκλεκτοῦ ἰδίως, ἐν μέσῳ τοῦ ἔποιστο πολλὰ ἢ ἡδύναντο δικαίως νὰ ἐπισύρωσι τὸν φθόνον τῶν εἰκόνων, -ἐάν αἱ εἰκόνες ἦσθοντο-ἀφροῦ... ἀψηχόλουσιν τὰ βλέμματὰ ἀπ' ἐκείνων. Ἐσκέσθην ἡ ἀναβολὴ τὴν ἐπὶ τῶν εἰκόνων ἐξέτασιν ἀργότερον ἐν ἀνέσει. καὶ ἠρκέσθη πρὸς τὸ παρὸν νὰ θεωρήσω τὸ πρὸ ἐμοῦ τυχὸν ἀγαλματιὸν τὸ παριστῶν τὸν Καναρην μὲ τὴν δαδα ἀνὰ χεῖρας, ἀλλὰ πρὶν ἢ προσήσασιν νὰ διακρίνω κατὰ πόσον ὁ ἐν τῇ μορφῇ αὐτοῦ ἀπεικονιζόμενος ἱερός ἐνθουσιαστικὸς μετέτρεχε τοῦ φυσικοῦ, κύριός τις ὄπισθεν μὲ ὠθησε νεύων μοι νὰ καμῶ θέσιν εἰς τινὰς διερχομένας κυρίας καὶ νεανίδας ἤμην τῷ ὄντι ὀλίγον ἀσχημένως ἐκ τοῦ πλῆθους, καὶ ἐπειδὴ, ὡς συμβαίνει εἰς τινὰς περιστασεις,

...peut davantage
Un bon visage
Qu' un homme armé,

ἔως οὐ αἱ κυρία αὗται ἀρκασιθῶσιν ἀπὸ τῶν ὀμματων μου ἐν τῷ ὄμιλῳ, εἶχον ἐγὼ λησμονήσει τὸν Καναρην καὶ τὴν δαδα του.

Μετέβην εἰς τὴν αἰθούσῃ ἐν ἣ ἐτελεῖτο ἡ συμφωνία καὶ ἐκεῖ παρέμεινα μέχρις οὗ τὸ ἄσμα τῶν ἐρκασιτεχνῶν ἐπερατώθη.

Ἦδη αἱ αἰθούσαι τῶν εἰκόνων εἶχον μείνει σχεδὸν ἔρημοι, καὶ οἱ ὀλίγοι ἐν αὐταῖς ἐναπομένοντες εἶτι ἔφερον ἐπὶ τῶν ὄψεων αὐτῶν πρὸδηλατὰ σημεῖα κοπώσεως καὶ κινῆσεως. Καταβεβλημένος καὶ ἐγὼ, παρετήρουν διὰ βλέμματός μου κακῆκτικὸς τὰς περὶ ἐμὲ εἰκόνας, περιφερόμενος ἀπὸ τῆς μίαις εἰς τὴν ἑτέραν αἰθούσῃ, καὶ ἐσκεπτόμην περ ἀναχωρήσεως, ὅποτε ἢ ἀνεύρεσις χαρτοῦ τινος πρὸ τῶν ποδῶν μου, χαρτοῦ πεσόντος, φαίνεται, ἀπὸ τινος θυλακίου, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ νὰ παραμείνω ἐκεῖ πολλὴν εἶτι ὥραν. Ἡ ἐπιμελὴς τοῦ χαρτοῦ διπλώσις, καίτοι πεπατημένη, ἐκίνησε τὴν περιέργειάν μου, καὶ λαδῶν αὐτὸν ἵνα ἴδω τὸ περιεχόμενόν του εὔρον ἐντὸς γεγραμμένα τὰ ἐξῆς, εἰς ὧν τὴν ἀνάγνωσιν παρεδόθη ἀπορροφηθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἐξ ὀλοκλήρου.

« Ἐάν, φίλε μου, αἱ ἐπὶ τῆς Πινακοθήκης ἐντυπώσεις μου σοὶ φανῶσιν ἀτελεῖς, τοῦτο διότι προέρχονται ἐκ μίαις καὶ μόνης μέχρι τοῦδε ἐν τῇ Ἐκθέσει ἐπισκέψεώς μου.

Ἀρ' οὐ κατὰ πρῶτον περιέτρεξα διὰ βλέμματός μου διακτικὸν ὄλας τὰς ἐν ταῖς αἰθούσαις εἰκόνας, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ἐναλλάξ, ἐζήτησα κατόπιν μίαν τούτων ἐρ' ἥς νὰ ἐπαναπαύσω πρὸς μικρὰν τὸ βλέμμα μου, καὶ ὡς ποιαύτην ἐξέλεξα τὴν πρὸ ἐμοῦ τυχούσαν εἰκόνα τοῦ κ. Τσιριγώτου τὴν παριστῶσαν τὸ Μ υ σ τ ι κ ὶ ο .

Τὸ μ υ σ τ ι κ ὶ ο ν τοῦτο εἶνε ἐπιστόλιον ἔραστοῦ ὁ νεάνις τις ἐπιχειρεῖ νὰ κρύψῃ, ἀφροῦ τὸ ἀνέγνωσεν, εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ κόλπου τῆς, ὡς καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἀπέκρυψεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς.

Ἐάν ὑπαρχοῖσι πολλὰ ἐμπνεύσεις εὐ τ υ χ ε ἶ ς μεταξὺ τῶν εἰκόνων τῆς Πινακοθήκης, μία τούσων εἶνε ἀναμφισβητήτως καὶ ἡ τοῦ μ υ σ τ ι κ ὶ ο υ. Πόσῃν ψυχολογίαν ὑποκρύπτει ἡ μορφή τῆς ἐρωμένης νέας, μὲ τὸ ἀμφιβολὸν τῆς καὶ ὑπόπικρον μειδιάμα ὃ τῇ ὑπαγορεύει ὁ πρὸ τοῦ ἀγνώστου μέλλοντος ἀπηνῆς διαταγμὸς! Ἀγαπᾷ, καὶ εἰς μίαν νέαν ἀγαπῶσαν, πραγματικῶς ἀγαπῶσαν, πόσως συγκινήσεις, πόσως ὄνειρα, πόσως εἶτα πικρίας γεννᾷ ἢ ἀναγνώσις ἐπιστολῆς προερχομένης ἀπὸ τοῦ ἀσχημένου τῆς! τὴν ἀγαπᾷ ἄρα γε εἰλικρινῶς; ἢ ἀστεφθῶς

οἱ πόθοι τῆς, ἢ ἀπαρμεινὴ ἐκεῖνος πιστός; αὐταῖς βεβαίως αἱ σκέψεις ἢ μίαν μετὰ τὴν ἄλλην κατακυριεύουσι τὴν ἀγαπῶσαν. Ἐμβλέψατε τώρα καὶ εἰς τὴν νεανίδα τοῦ καλλιτέχνη καὶ ἐν τῇ μορφῇ αὐτῆς, ἢ τὸ μειδιάμα ἔχει ὡς ἀντιπαλούς τὰς δύο ἐπὶ τῶν παρειῶν χαρακωμένας ρυτίδας τῆς ἀμφιβολίας. ἢ ἴδωτε ἐπερχόμενα ἐναλλάξ ἐν τῇ μορφῇ τῆς νεανίδος τὸν φόβον καὶ τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀγχιλλίαν καὶ τὴν ὀδύνην, τὰ χρυσὰ τῆς νεότητος ὄνειρα καὶ τὸν πρὸ τοῦ ἀβεβαίου μέλλοντος διαταγμὸν.

Εἶδον ἔπειτα τὸ φίλημα τῷ κ. Λούτρε' ἀλλὰ τοῦτο ἀποπνέει τι τὸ ἀπῆλθον καὶ τὸ ἀδιὰφορον καὶ οἱ ἀνταλλασσόμενοι τὸν ἀσπασμὸν οὐδὲν δεικνύουσι τὸ ἐμφανὸν ὅτι ἐξορρίζουσι τὴν Σελήνην μετὰ τοῦ Χριστοπούλου.

Ποτὲ νὰ μὴ τολμήσῃ
Διὰ νὰ μαρτυρήσῃ
Αὐτὰ τὰ νυχτικὰ των
Γλυκὰ φίλήματα των.

Ἄλλὰ πῶς νὰ σοὶ περιγράψω τὸ ἀμίμητον Κ τ ἐ ν τ σ μ α τοῦ κ. Ἰακωβίδου; Ἦως νὰ σοὶ ἐκφράσω τὴν φυσικότητα τὴν ἀποπνέει ἡ μικρὰ κτενιζομένη ἥτις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γαλήνιον καὶ εὐδαίμονα ἐπιμανὴν τῆς κτενιζούσης αὐτὴν γ λ ι α γ ι ἰ ἄ ς, περιμένει μετὰ δουτροπίας τὸ πέρας τῆς δυσἀρέστου δι' αὐτὴν δοκιμασίας, ἵνα, ἐπανακτώσα τὴν ἐλευθερίαν τῆς, χρησιμοποῖσῃ καὶ τὸν ἐν τῇ χεῖρὶ τῆς πλακούντα;

Πρὸ τῆς εἰκόνος τοῦ Ἀ ρ ρ α β ὼ ν ο ς τοῦ κ. Γούζη, ἢ εἰσέλθης εἰς ἑλληνικὴν καλύβην, πτωχικὴν ἀλλ' ἐν ἣ ἢ ἴδῃς ἀπατραπτοῦσιν τὴν φαιδρότητα ἢ ἀσυνμετέτης μετὰ χωρικῶν μεγαλῶν καὶ μικρῶν τοῦ θεαματος τῶν ἀρραδωνιζομένων παιδιῶν, πρὸς ἃ πόσον ζηλοτύπως ὑποβλέπουσιν οἱ παρευρισκόμενοι ἐμῆλικῆς των, καὶ ἐπὶ τῶν ἔποιστον τόσον φαιδρῶς ἀφ' ἑτέρου προσέχει ἀπὸ τινος γωνίας νεαρὰ ὑπανδρὸς χωρικὴ καθημένη χαμαὶ, ἥτις ὁμοίως ταυτόχρονως ἀρροῖσι καὶ μέρος τῆς προσοχῆς τῆς διὰ τὸ παρ' αὐτὴν ἀναπαυόμενον βρέφος.

Αἱ Ὡ κ ε α ν ἰ δ ε ς τοῦ Σουδιᾶ εἶνε μίαν λαμπρὰ ἀναπόλησις τῶνευτυχῶν χρόνων τῆς βασιλείας τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ δὲ ἐν Ν ο υ κ τ ἰ τοπαίῳ τοῦ κ. Πιέρρη εἶνε ἀπαρραμίλλον ἀποτόπωμα ὠραίως σελήνοσεγγυῶς νυκτὸς καθ' ἣν βλέπει τὴν σελήνην διὰ μέσου τοῦ σκοτεινοῦ φυλλώματος δένδρου τινὸς, καί...»

Καὶ τὸ ηλεκτρικὸν φῶς ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔκαμνον τὴν ἀναγνώσιν μου, σφραξὴν αἴφνης, μὲ ἀρῆσι πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ σκότος. Ὅτε δὲ μετὰ μικρὸν ἀνέλαμψε, περιέφερα ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸ βλέμμα καὶ εἶδον ὅτι εἶχον μείνει ὄλωσ' ὀλιγός, εἰς δὲ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐκθέσεως πλησιάζασι με, εἶπεν ὅτι ἦτο ὠρα διὰ νὰ κλείσωσι. Διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τὸ περιέχον τὴν ἐν Ν ο υ κ τ ἰ εἰκόνα, ἔριψε ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐξῆλθεν τῆς ἐκθέσεως, ἐπιφυλακτικῶς ν' ἀναγνώσῃ κατ' οἶκον τὸ ἐναπομείναν μέρος τοῦ εὐρήματός μου.

Καθ' ὅσον διετέλεον ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἐν τῇ Ἐκθέσει, καὶ τὸ ὠρρόλευον τῆς πνευματικῆς μὲ ἐπρατεῖ εἶτι ἰσερῶς ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς ἐκθέσεως. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ἐφθασα εἰς τὴν δειροστοιχίαν, τὰ σκοτεινὰ τῶν δένδρων φυλλώματα καὶ ἡ διὰ μέσου αὐτῶν διακρινόμενη σελήνη δὲν ἦτο ἠγροῦν νὰ μὲ πείσωσιν ὅτι εὐρισκόμην πρὸ τῆς ὠραίας ἐν Ν ο υ κ τ ἰ εἰκόνος, ἀν μὴ συμβῆναι τι ἀποῦν μὲν καθ' ἑαυτὸ ἀλλ' ἔκτακτον διὰ τὸ προεβητικὸς τῆς ὠρας, ἐπήρχετο ἵνα μὲ ἀφηνίση τῶν ὀνειρων μου ἵστί ἐν ᾧ μὲ τὸ ταχύ μου βῆμα ἐφθασον πρὸς τὸ ἄκρον τῆς δειροστοιχίας, συνεκρούσθη κατὰ πρόσωπόν μου ἄλλο ἐρχομένου ἐπίσης δραματικοῦ ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους.

ΛΑΚΑΙΟΣ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Ἐκατομμυριοὶ ὄχι γυναικῆς ἐν Ἀμερικῇ. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ δημοσιευθῇ ἐν «Νέα Ἰόρκη» περίεργον βιβλίον, περιέχον τὰς Βιογραφίας τῶν ἑκατομμυριούχων γυναικῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιταῖς τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐκ τοῦ βιβλίου τούτου, ὅστινος ὀλίγα μόνον ἀντίτυπα θὰ τυπωθῶσιν ὅπως ἀνεμηθῶσιν εἰς τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας κυρίας ἢ ἰσπανικῇ Ἐ π ο χ ῆ ἡδυνήθη, χάρις εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ συγγραφέως, ἢ ἀποσπάσῃ σήμεώς τις, ἄς καὶ ἡμᾶς μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστους.

Πλειστοὶ εἰσὶν ἐν τῇ μεγάλῃ ἀμερικανικῇ Δημοκρατίᾳ αἱ γυναῖκες, γῆραι ἰδίως, αἱ κατέχουσαι περιουσίαν ἀπὸ 10 ἕως 200 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἡ γῆρα τοῦ Στεῦαρ, ἀποθανοῦσα ἐσχάτως ἐν Νέα Ἰόρκη, εἶχεν εἰσόδημα ἐκ 5 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἐν Καλλιφορνίᾳ ἀπέβιωσεν ἐσχάτως ὁ κ. Κρόνερ, ὁ γνωστός ὑπὸ τὸ ὄνομα Β α σ ἰ λ ε ὕ ς τ ο ὐ σ ἰ δ ἡ ρ ο υ ἰ, ἀφίων εἰς τὴν γῆράν του περιουσίαν ἐξ 70 καὶ πλέον ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἡ γῆρα τοῦ Τάιλφ εἶνε ἴσως ἡ πλουσιωτέρα. Ἡ περιουσία τῆς ἀνέρχεται εἰς 200 ἑκατομμύρια. Ἡ ἀξιόλογος αὕτη γυνὴ δαπανᾷ μίαν μέρου τοῦ εἰσοδημάτων τῆς εἰς ἔργα φιλανθρωπίας, ἰσχυρῶς δὲ ἱδρυσεν ἐν Λόγκ-Βράγκ, πλησίον τῆς Νέας Ἰόρκης, ἰδιωτικὸν ναὸν στοιχίσαντα πλέον τῶν 400 χιλιάδων φράγκων, καὶ ὅστινος ὁ ἐφημέριος λαμβάνει ἐτήσιον ἐπίδομα 4,000 δολλαρίων.

Ἡ κυρία Δὸβ, πρόεδρος μίαις ἑκτιρίας σιδηροδρομίων, κατεσκεύασε σιδηροδρομικὴν γραμμὴν παρὰ τῇ Βοστώνῃ ἐξοδεύοντα πρὸς τοῦτο 120 ἑκατομμύρια.

Ἡ κυρία Μέρειθ, ἥτις κατέχει ἀπεράντου ἐκτάσεως κτήματα, διευθύνει μόνη τῆς αὐτῆς, ἢ δὲ κυρία Τὸρν διευθύνει ἐπίσης μίαν ἐργοστάσιον δερμάτων καὶ γῆ βασιλικῶς, ἐξοδεύουσα ὑπὲρ τὰς 100 χιλιάδας δολλαρίων κατ' ἔτος.

Σκέψαις ἐφ' ἐν ὅς κα κ ο ὄ ρ γ ο υ. — Ἀπατῶσ' ἐ πολλὸ ἐάν νομίζετε ὅτι τυχοδιώκται διασημοὶ, ὅποιοι ὁ μακαρὶκὴ τῇ λήξει Πραντζίνης καὶ ὁ δολοφόνος τῆς σήμερον Πραδὸς ἔχουσι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς αὐτῶν λεπτὰ καὶ εὐγενῆ. Καὶ ἵνα πεισθῆτε, παρατηρήσατε τὸν τελευταῖον τοῦτον ἐν βαθείως ἀρκετὰ καλῶς γνωρίζετε ἐκ τῶν ἐφημερίδων: οἱ κοῖλοι τοῦ οφθαλμοῦ, τὸ ἀκανθώδες τῆς κόμης, τὰ χονδρὰ χεῖλη καὶ οἱ κυρτοὶ τοῦ ὄμου παρέχουσι εἰς αὐτὸν τὴν ὄψιν κτήνους χονδροειδοῦς καὶ κακοποιῶ. Ἐν γένει δὲ ἡ ὄψις τοῦ καὶ ἡ κατασκευὴ τῆς κεφαλῆς του ἐνθουμίζουσι τὴν περὶ κακούργων γνώμην τοῦ ἀνθρωπολόγου κ. Τοπινάρ καὶ ἄλλων ἐπιανθρωπολόγων. Οἱ ἀνθρωπολόγοι οὗτοι φρονούσιν ὅτι οἱ κακούργοι ὡς ἐκ τῆς ἰδιαιότητος τοῦ ἐγκεφάλου των κατασκευῆς ἔχουσιν ἀπόλυτον ἐμοιότητα, καὶ κατὰ τὰ ἦθη καὶ ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα, μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῶν παναρχαίων ἐκείνων χρόνων, ὡς λέγει ἐν τῇ Joutnal dela Sante ὁ κ. Ρέυ, καθ' οὗς οἱ ἀνθρώποι κτήριον ἔργον εἶχον ἐν τῇ παλῇ τοῦ βίου τὸ νὰ φρονέωσι καὶ νὰ κλέπτωσιν ἀλλήλους.

Π α ν ή γ γ ρ ι ε π κ ν η γ ό ρ ε ω ν.—Αί ημέραι αὗται εἶνε δι' ὅλους τοὺς τόπους ἡμέραι Ἐκθέσεων καὶ πανηγύρεων. Διὰ τὴν μὴ ἦναι τοιαῦται καὶ διὰ τοὺς Τούρκους; Οὕτω λοιπὸν καὶ οἱ Τούρκοι ἐπανηγύριζον κατ' αὐτὰς μεγαλοπρεπῶς ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ τὰ γενέθλια τοῦ Προφήτου των, τῆ 4 Νοεμβρίου. Τὸ Μ ο ὄ λ ε τ Ε λ-Ν ε ὅ η, ὡς καλεῖται ἡ ἑορτὴ αὕτη εἶνε διὰ τοὺς Μωαμεθανούς ἡ μεγίστη παρὰ, διότι ἀφορᾷ τὴν γέννησιν τοῦ μοιραίου ἐκείνου ἀνδρός ὅστις ἀπὸ τῆς εἰδωλοκρατίας καὶ τοῦ πολυθεϊσμοῦ ὠδήγησε τοὺς Ἀραβὰς εἰς νίκας καὶ κατακτήσεις ὀλικὰς καὶ ἠθικὰς.

Ἐν τῇ πανηγύρει παρὰ παντὶ τὰ ἱερὰ καὶ σωματικὰ μὲ τὰ ἴδια των ἑκατον σύμβολα καὶ τὰς ἴδιαι των σημαίας παρήλασαν ἐνώπιον τοῦ Καδίου. τὴν δὲ ἐσπέραν ἐγένετο, κατὰ τὸ σῆμα, ἡ ἀναγνώσις τῆς ἀρρηγέσιων των γενεθλίων τοῦ Μωαμεθ, ἣν διεβίβησαν τὰ πυρὸς τεχνήματα, τὰ συμπόσια καὶ αἱ λαμπροδρομίαι.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΔΙΜΙΛΙΟΥ ΧΟΛΟΥΒΟΥ

Ἀνέκαθεν αἱ τολμηραὶ περιηγήσεις εἰς ξένας καὶ μακρὰς χώρας ἐξήκισαν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων μαγευτικὴν τινα ἐντύπωσιν, οἱ δὲ τολμηροὶ θαλασσοπόροι καὶ τῆς ξηρᾶς γῆς ἐρευνηταὶ περιεβλήθησαν πάντοτε ὑπὸ τῶν συγχρόνων καὶ μεταγενεστέρων διὰ τῆς αἰγλης τοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ τῆς ἀποθεώσεως, μάλιστα παρὰ λαοὺς εὐφραντάστοις καὶ ποιητικοῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτον καὶ κατὰ τοῦτο κατέχει θέσιν ὁ ἀρχαῖος ἑλλ. λαός. Ὁ Ἰάσων, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησεύς, ἐγένοντο ἥρωες τοῦ ἑλλ. λαοῦ καὶ ἠμίθει κυρίως διὰ τὰς τολμηρὰς των ἀποδημίας εἰς ξένα, ἀγνωστα καὶ ἐπικίνδυνα μέρη, ἡ δὲ ἀθανάτος τοῦ Ὀμήρου Ὀδύσσεια τί ἄλλο εἶνε εἰμὴ τοιούτων περιπλανήσεων ἐκθέσις καὶ ἐξύμνησις; Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι λαοί, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ 15ου αἰῶνος μ. χ. καὶ ἐξῆς, μεγάλως ἐξύμνησαν τοὺς τολμηροὺς των περιηγητὰς καὶ θαλασσοπόρους, ἂν καὶ τινες αὐτῶν ἠδικήθησαν ζῶντες, ὡς ὁ Κολόμβος. Καὶ Ὀδύσσειαι δὲ τῶν νεωτέρων χρόνων δὲν λείπουσι· διότι τί ἄλλο εἶνε ἡ Λουίζιάς τοῦ Πορτογάλου ποιητοῦ Κάμοενς;

Πρὸ πάντων ὁμοῦς ἠύξισαν αἱ τολμηραὶ περιηγήσεις εἰς ἀγνωστα καὶ ἐπικίνδυνα τῆς γῆς μέρη, τοὺς Πόλους, τὴν Ἀφρικὴν κλπ. κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα, ὅτε τόσοι θαυμασιῶς ἐτελειοποιήθησαν τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας καὶ τόσοι ἀπιστεῦτως ἐμικρύνθησαν αἱ ἀποστάσεις· διὸ καὶ αἱ περιγραφαὶ τοιούτων περιηγήσεων ἀπέβησαν συχνόταται, πλείσται δὲ γεωγραφικαὶ ἐταιρίαι, πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου συσταθεῖσαι, ἐπιδιώκουσι δι' ὅλων των δυνατῶν μέσων τὴν ἐνίσχυσιν των γεωγραφικῶν ἐρευνῶν καὶ γνώσεων διὰ διοργανώσεως διαφόρων ἐρευνητικῶν ἐκδρομῶν πανταχοῦ των ἐπὶ ἀγνώστων τῆς γῆς μερῶν.

Τὰ δὲ εἰσέτι μάλλον ἀγνωστα καὶ ἀνεξερευνήτα τῆς ὕδρογειοῦ ἡμῶν σφαίρας σημεῖα εἶνε ὁ βόρειος Πόλος καὶ ἡ Ἀφρικὴ, ἡ τρίτη, ὡς γνωστὸν, ἡπειρος τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἡ δὲ τῆς Μεσογείου μετὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης· συνεχομένη καὶ πλησίον τῆς ὁποίας ἐξετυλίχθη μέχρι τοῦδε δολόκληρον σχεδὸν τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀνθρωπότητος δράμα. Πράξαζον τοῦτο φαινόμενον! Ἡ ἤδη τῷ Ὀμήρῳ ὡς Λιβύη γνωστὴ αὕτη ἡπειρος, αἱ βόρειοι ἐσχατιαὶ τῆς ὁποίας μετέσχον καὶ τῆς περὶ τὴν Μεσόγειον ἱστορικῆς κινήσεως, τὴν ὁποίαν ἤδη οἱ Φοίνικες περιέπλευσαν κατὰ τινα ἀρχαίαν παράδοσιν, οἱ δὲ Ἀραβες κατὰ μέγα μέρος κατέλαβον καὶ ἐκυριάρχησαν, εἶνε μολαταῦτα ἀκόμη ὀλιγώτερον γνωστὴ ἢ ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Αὐστραλία, αἱ πρὸ τεσσάρων αἰῶνων μόλις ἀνακαλυφθεῖσαι.

Ποῖον δ' ἀρὰ γε εἶνε τὸ αἴτιον τῆς ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας ἐν μυστηρίῳ δειπέλω περιτυλίξεως χώρας τόσοι ἐγγύς τοῦ ἀνθρωπίνου δράματος κειμένης; Φυσικοὶ λόγοι εἶνε βεβαίως δύο, ἡ παρεμβολὴ τῆς μεγάλης καὶ ἀνυπερβλήτου ἐρήμου Σαχάρας μεταξὺ τῶν πρὸς βορρᾶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν ἐνδοτέρων μερῶν αὐτῆς καὶ ἡ ἀπεχθὴς κατὰ τὸ χρῶμα καὶ τὰλλα φύσει των κατοίκων της, ἴσως δὲ μέγιστον καὶ τὸ μὴ ἰσχυρὸν τοῦ κλίματος εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς εὐρείας ἐκείνης χώρας μέρη. Ἀλλ' ἴσως καὶ ἡ διεπούσα τὰς τύχας τοῦ κόσμου θεῖα πρόνοια ἐν ταῖς ἀνεξερευνήτοις αὐτῆς βουλαῖς ἐπεφύλαξε τὴν Ἀφρικὴν ὡς τὸ τελευταῖον στάδιον τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, διότι ἐν τῇ θερμῇ ἐκείνῃ χώρᾳ ἐπὶ μήκιστον θὰ διατηρηθῆ ἡ ζωὴ καὶ ἡ δράσις τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἐν τῇ φορᾷ των αἰῶνων ἐκλίπη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ των βορειοτέρων ἡπειρῶν πᾶσα ζωὴ ἕνεκα τῆς ὀλονέν χωρούσης ἀποψήξεως τοῦ πλανήτου ἡμῶν.

Ὅπως καὶ ἂν εἴη, ἡ Ἀφρικὴ κατέστη ἀπὸ τινων δεκαετηρίδων τὸ στάδιον ὅχι μόνον εἰρηνικῶν περιηγήσεων καὶ ἐγκαταστάσεως των πλείστων ἐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ καὶ ἐρίδων καὶ διαπληκτικῶν οἰτινες τάχιον ἢ βράδιον θὰ γίνωσιν αἰτία καὶ μεγάλων μεταξὺ ἐυρωπαϊκῶν κρατῶν πολέμων. Κατὰ τὸ παρὸν καὶ ἰδιῶται τολμηροὶ καὶ μεγαλεπήβολοι, γνωστότατοι των ὁποίων ἀπέβησαν ὁ Λιθιγγετῶν καὶ ὁ Στάνλεϋς, καὶ ἐταιρίαι ἐπιστημονικαὶ καὶ κυβερνητικαὶ διάφοροι ἐπιχειροῦσι τὴν ἐξερεύνησιν τῆς ἀφρικανικῆς ἡπείρου ἢ καταλαμβάνουσι διόφορα αὐτῆς μέρη, τὰ προσφορώτατα πρὸς ἐγκατάστασιν ἐυρωπαϊκῶν ἀποικιῶν καὶ πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς φύσει τόσο πλουσίας ἐκείνης χώρας, τῆς μαύρης ἢ πεῖρου, ὡς ἀποκαλεῖται ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος χρώματος των κατοίκων της.

Εἰς των τολμηροτάτων νεωτέρων περιηγητῶν καὶ ἐρευνητῶν τῆς Ἀφρικῆς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπίδομένη περιγραφή των περιπετειῶν καὶ ἀνακαλύσεων του τὰ μέγιστα ἀπασχολεῖ τὴν σήμερον τοῦ ἀνεπτυγμένου ἀνθρώπου ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, ἴνε καὶ ὁ αὐστριακὸς ἱατρός Δίμιλιος Χολούβος. Τοῦτου τὸ ὄδοιπορικόν, ἂν δύναται τις νὰ ἀναάσῃ οὕτω

τὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν καὶ συγχρόνως θελκτικὴν περιγραφὴν των ὅσα εἶδε καὶ ἐπάθεν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ ὁ πολμηρὸς οὗτος ἀνθρώπος, ἀπεφασίσαμεν νὰ μεταφράσωμεν ἐν τοῖς κυριωτάτοις διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φιλολογικῆς Ἀκροπόλεως», πεποιθότες ὅτι προσφέρουμεν αὐτοῖς ἀνάγνωσμα εἰς ἄκρον τερπνὸν καὶ διδακτικόν, προκειμένου μάλιστα περὶ χώρας, ἣτις διὰ τοὺς πλείστους των Ἑλλήνων εἶνε ἐντελῶς terra incognita.

Ὁ Δίμιλιος Χολούβος ἐν νεαρᾷ ἤδη ἡλικίας εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τῆς μανίας τολμηρῶν ταξειδίων εἰς τὴν Ἀφρικὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως των μυθῶν διηγημάτων περὶ των περιπλανήσεων τοῦ Λιθιγγετῶνος καὶ ἄλλων. Τὸ ὄνειρόν του λοιπὸν ἦτο ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ αὐτὸς παρομοίαν τολμηρὰν περιόδειον εἰς τὸ ἀγνωστον ἐσωτερικὸν τῆς μυστηριώδους Ἀφρικῆς. Διὰ τοῦτο, μόλις ἐτελείωσεν ἐν Πράγᾳ τὰς πανεπιστημιακὰς του σπουδὰς τῷ 1875, ἐξοικονομήσας παντὶ τρόπῳ τὰ μέσα, ἀνεχώρησε τολμηρὸς εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἀφρικὴν καὶ ἀπέπλευσεν ἐπὶ πολὺ τὸν μέγαν ποταμὸν Ζαμπέση ἐν ἐπιβαίνων μετὰ τῆς συνοδείας του τεσσάρων σαθρῶν λέμβων, μεστῶν ζωοτροφῶν, φαρμάκων, ὀπλων καὶ ἐμπορευμάτων. Κατὰ ὁμοῦ μοῖρα τῇ 4ῃ Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἡ φέρουσα τὸ πλεῖστον των ἀποσκευῶν λέμβος ἀνετρέπη, ὥστε πᾶσα ἐπὶ τὰ πρόσω πορεῖα ἀπέβη ἀδύνατος καὶ ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων μετὰ ὀκτάμηνον ἀνὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ζαμπέση περιπλάνησεν καὶ μελέτην ἐπέστρεψεν, εἰς τὴν ἀνατολικομεσημβρινὴν τῆς Ἀφρικῆς παραλίαν, ὅθεν ἐπανέκαμψεν εἰς Αὐστρίαν κατὰ τὸ 1879, ἦτοι μετὰ τετραετῆ ἀποδημίαν. Ἐκτοτε μέχρι τοῦ 1883 κατέγεινε νὰ προπαρασκευασθῆ καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ ὀλικῶς πρὸς δευτέραν ἐπανάληψιν τῆς αὐτῆς ἐκδρομῆς μετὰ μειζονος ἐλπίδος ἐπιτυχίας. Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ποθομένου του μεγάλως συνέτειναν αἱ ἐκθέσεις, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν περὶ τῆς πρώτης του ἀτυχοῦς ἀποδημίας, αἱ συχναὶ δημόσιοι ἐμιλίας, τὰς ὁποίας ἔκαμε περὶ αὐτῆς, καὶ ἡ ἐν τῇ πελωρίᾳ θόλῳ τοῦ Πράτερ ἐκθέσις πάντων των ἀντικειμένων ὅσα κατὰ τὴν πρώτην του ἐκδρομὴν ὡς ἐνδιαφέροντα συνήγαγε. Ταῦτα πάντα ἐξήγειραν εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τὸ ἐνδιαφέρον πάντων περὶ τοῦ κ. Χολούβου καὶ των περιηγήσεών του, ὥστε πρόθυμος πανταχόθεν τῷ προσηνέχθη ἀρωγὴ καὶ ἄφθονα τὰ ὕλικὰ μέσα. Τὸ δὲ περιεργότατον εἶνε ὅτι καὶ ὡς συνοδοιπόροι προσερέθησαν πλείστοι. Ἀντὶ ἐξ ὑπηρετῶν καὶ βοηθῶν, οὓς ἐζήτησε νὰ συμπαραλάβῃ, παρουσιάσθησαν ἔτοιμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν 700! ὥστε εὐκολοῦς ἦτο αὐτῷ ἡ ἐκλογὴ ἐξ καταλλήλων συνοδοιπόρων ἐξ αὐτῶν, ἔτοιμων νὰ ὑπακούωσιν αὐτῷ τυφλῶς καὶ προθύμων νὰ συνεκτεθῶσι μετ' αὐτοῦ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον. Οἱ ἐξ οὗτων ἄνδρες ἐκαλοῦντο Κάρολος Βουκάτσης, Ὁσβάλδος Σόλβερ, Ἰγνάτιος Δεεβ, Ἰωσήφ Σπιράλς, Ἀντώνιος Χαλούσκας καὶ Φεννέτης Γιάνος. Ἀλλ' ὁ πάντων παραξενώτατος καὶ ὄντως ἀξιοθαύμαστος συνοδοιπόρος τοῦ κ. Χολούβου ἦτο ἡ νεαρὰ καὶ ἀβρὰ σύζυγός του. Θυγάτηρ τοῦ

ἐπιθεωρητοῦ των δημοσίων κτιρίων ἐν Βιέννῃ ἔσχεν ἀφορμὴν νὰ εἶδῃ συχνάκις τὰ ἐν τῇ θόλῳ ἐκθέματα τοῦ κ. Χολούβου, τοσοῦτον δὲ ἐθαύμασε τὸν τολμηρὸν ἄνδρα, ὥστε ἠγάπησεν αὐτὸν, τὸν ὑπανδρεύθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὸ μακρὸν καὶ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνο ταξείδιον, κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀνδρός της ἡ ἠρωϊκὴ αὕτη γυνὴ εἰδείξε θάρρος καὶ καρτερίαν ὑπεράνθρωπον καὶ ἐχρησίμευσεν τὰ μέγιστα ὡς ἀγγελοσ σωτηρίας κατὰ τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας περιπετείας τῆς μακρᾶς των περιόδειας ἐν τῷ μέσῳ ἀγρίων λαῶν καὶ ὄλως ἀγνώστου χώρας.

Οὕτω παρασκευασθεὶς καὶ ἐφοδισθεὶς διὰ παντοίων χρησίμων ἐναποτεθειμένων ἐντὸς 164 κιβωτίων ἀνεχώρησεν ἐκ Βιέννης κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1883 καὶ δὲν ἐπέστρεψεν ἐξ Ἀφρικῆς εἰμὴ μετὰ τέσσαρα ὅλα ἔτη, τῷ 1887. Τὰς περιπετείας τοῦ μακροτάτου τοῦτου ταξειδίου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψε μέγα μέρος ἀγνωστον τῆς ἐσωτερικῆς Ἀφρικῆς των μεσημβρινῶν μερῶν καὶ ἐγνώρισε τὴν φύσιν τῆς χώρας καὶ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ αὐτῆς, περιγράφει ὁ κ. Χολούβος ἐν τῷ περιηγητικῷ του ἔργῳ, τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται εἰκονογραφημένον κατὰ τεύχη ἐν Βιέννῃ, ἐξ οὗ παραθέτομεν ἐνταῦθα κεφάλαιά τινα ἐν μεταφράσει.

ΑΠΟ ΒΙΕΝΝΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ

(Ἀποχαιρετισμὸς ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ βορείου σιδηροδρόμου. Δρέσδη, Ἀμβούργον καὶ τὸ ἀτμόπλοιον «Πρετώρια». Ἐπιβίβασις. Πρῶται ὁδηγίαι, ὁ ἐν τῷ ἀτμόπλοῖῳ βίος, ἀφιξίς εἰς Καπστάδην.—Πρώτη δυσκοιλία.—Ὁ κ. Βράουν καὶ ἡ Βουλὴ.—Ἐμπορικὴ κατάστασις ἐν Καπστάδῃ.—Ὁ πλοίαρχος Μαύρισων.—Τηλεγραφικὴ ἀρωγὴ καὶ τηλεγραφήματα τοῦ Λόρδου Δέρβυ.—Ὁ προϊστάμενος τοῦ οἴκου Πόππε Ρόσσωβ καὶ Σας.—ἔκθεσις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ βιομηχανικοῦ ἐπιμελητηρίου.—Ἀφιξίς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρεγάτας «Δούναβις».—Νέον ὑπουργεῖον καὶ ὁ κ. Σερβούκερ.—Παραγωγῆσις διὰ τὴν σιδηροδρομικὴν πορείαν.—Νεῖα δυσκοιλία.—Πολιτικὰ περὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς καλῆς ἐλπίδος.)

«Καλὴν ἐντάμωσιν!» Οὕτως ἀντήγει τὴν ἐσπέραν τῆς 18ης Νοεμβρίου 1883 ὁ ἐν Βιέννῃ σταθμὸς τοῦ βορείου σιδηροδρόμου ἐκ των ἀποχαιρετισμῶν ἑκατοντάδων οἴλων καὶ προστατῶν τελευταία εὐχαριστήριος ὑπόκλησις ἐκ μερῶν ἡμῶν, καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξῆλθε τοῦ σταθμοῦ εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα!—Ἡ προσεχὴς αὐγὴ μας ἔφερεν ἐν Τέτσει τοὺς τελευταίους τῆς πατριδος χαιρετισμούς, ἐπειτα δ' εἰσῆλθόμεν εἰς τὸ γερμανικὸν ἔδαφος, εἶδομεν ἐν ταχείᾳ ἀλληλουχίᾳ τὴν Δρέσδην καὶ τὸ Βερολῖνον καὶ εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἐφθάσαμεν εἰς τὸν πολυπόθητον σπουδαιότατον λιμένα τῆς στερεᾶς Εὐρώπης, τὸ Ἀμβούργον. Ὡς ἔπρεπεν, οὐδεὶς ἡμῶν εἰδείκνε νοσταλγίαν, καὶ ἂν τις μυστικῶς ἠσθάνετο τοιαύτην οἱ ἐνθαρρυντικοὶ λόγοι τῆς ἐν Γερμανίᾳ πασιγνώστου κυρίας Μέιερ, τῆς περιηγητρίδος τῆς Γουινέας, τὸν καθυσόχασαν. Ποσάκις ἡ σύζυγός μου ἐνεθυμήθη τὴν

Κυρίαν ταύτην μετ' ἐγκαρδίου εὐγνωμοσύνης! Ὅσον ἐνθαρρυντικοὶ ὑπῆρξαν διὰ τὴν σύζυγόν μου οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἐν τῷ Δρεσδιανῷ σταθμῷ τόσο εὐεργετικὰς εὐρον ἐγὼ τὰς εἰλικρινεῖς καὶ φιλικὰς συμβουλὰς τοῦ ἐξόχου ἐπιστήμονος καὶ ἀξιολογώτατου μεταξὺ τῶν συγχρόνων μας ἀνθρώπου κ. Νεϋμέυερ, μυστικοῦ συμβούλου καὶ διευθυντοῦ τοῦ γερμανικοῦ Θλασσοσκοπεῖου. Ἐτήρησα αὐτὰς πιστῶς καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης μέχρι τῆς σήμερον.

Ἐπέβημεν τῆς «Πρετωρίας» τῆ 22 Νοεμβρίου ἐν Ἀμβούργῳ καὶ ἐφθάσαμεν εἰς Καπστάδην τῆ 22α Δεκεμβρίου. Ἡ «Πρετωρία» ἀνήκει εἰς τὴν Union Line τῆς Σουθαμπτωνῶν. Ἡ ἐταιρία αὕτη καὶ ἡ Donald Russie Line διεξάγουσι τὴν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς ταχυδρομικὴν συγκοινωνίαν, ἐκπέμπουσα ἐκάστη ἐν ἀτμόπλοιοι κατα δεκατετραήμερον, τὴν δὲ μεταξὺ Ἀμβούργου καὶ Σουθαμπτωνῶν ὑπηρεσίαν ἐκτελοῦσι μικρότερα ἀτμόπλοια τῆς προτέρας τῶν δύο τούτων ἐταιριῶν κατ' ἀνταπόκρισιν πρὸς τοὺς ἀπόπλους τῶν μεγαλύτερων ἀτμόπλοιοι. Ἡ Union Line ἔχει 18 ἀτμόπλοια μὲ 48,784 τόνους καὶ 44,050 ἵππων δυνάμει. Ἡ Πρετωρία 3,199 τόνων καὶ 3000 ἵππων δυνάμει εἶνε τὸ ἕβδομον κατὰ τὸ μέγεθος πλοῖον τῆς ἐταιρίας, διωκεῖτο δὲ κατὰ τὸ ταξιδιὸν μας ὑπὸ τοῦ ἐμπείρου ναυτικοῦ πλοίαρχου Bainbridge. Μολονότι δ' ὁ πράκτωρ τῆς ἐταιρίας μοι εἶχεν ὑποσχεθῆναι νὰ φορτώσῃ τὰ κιβώτια μου μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστατήσω καὶ ὁ ἴδιος, διότι πάλαι κιβώτια δὲν ἔπρεπε νὰ ταναχθῶσι ποσῶς.

Παγερός καὶ δυνατὸς ἀνεμος μετὰ βροχῆς καθίστα τὴν διήμερον ταύτην ἐργασίαν μας λίαν ὀχληράν. Παρ' ὅλην δὲ τὴν ἐπαγρύπνησιν, τὰς παρακλήσεις καὶ τὰ ἀφθονα δῶρα, ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ πλοίου τὰ κιβώτια τόσο ἀπροσέκτως ἐτοποθετοῦντο ὥστε κατὰ τὴν μεταφόρτωσιν ἐν Σουθαμπτωνῶν, εὐρον πολλὰ πράγματα βεβλαμμένα. Ὅχι ἦττον αἱ ζημίαι αὐταὶ ἀντεσηκώθησαν πλουσιοπαρόχως ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῶν ὁδοπορικῶν, τὴν ὁποίαν μοι παρέσχον καὶ οἱ σιδηρόδρομοι καὶ ἡ ἀτμοπλοικὴ ἐταιρία χάριν τοῦ φιλάνθρωπου καὶ ἐπιστημονικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ταξιδίου μου.

Θαλασσοπλοῖα τόσο συχνὰ εἶνε περιγεγραμμένα, ὥστε περιορίζομαι εἰς ὀλίγα, τὰ κυριώτατα. Τὸ ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας εἰς Καπστάδην ταξιδιόν, τὸ ὁποῖον χάρις εἰς τὰς σημερινὰς προόδους τῆς μηχανικῆς ἐκτελεῖται ἐντὸς 18—20 ἡμερῶν, εἶνε ἐκ τῶν ὀλιγώτερον ἐπικινδύνων μακρυνῶν θαλασσίων ταξιδίων. Ἡ πάροδος τοῦ κόλπου τῆς Βισκαίας εἶνε οὐχ ἦττον πάντοτε δυσάρεστος, ἀμα ὅμως παρέληθ' ἐπι αὐτόν, τὸ ἄλλο ταξιδιόν εἶνε ἀσκόνητος, εὐχολον καὶ εὐάρεστον.

Θέλεις νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπέθεσις σου; Πορτίου πρὸς αὐτήν. Θέλεις νὰ μὴ τελειώσῃ; Στείλε ἄλλον.

G. MACÉ ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ καταστήματα τῶν Παρισίων, τριάκοντα τὸ ποσόν, χρησιμεύουσιν, ὡς τόπος συναντήσεως τῶν κλεπτῶν πάσης τάξεως.

Συχνὰ ὑπεξαίρεσεις συμβαίνουσιν ἐν αὐτοῖς εἴτε ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτῶν εἴτε ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων.

Αἱ γυναῖκες, οἱ σολατσαδόροι, οἱ ἐρωτευμένοι συρρέουσιν ἐν πλήθει εἰς τὰς μνηστῆρας ἐκθέσεις τῶν ἐμπορικῶν τούτων, τὰ ὁποῖα ἀπέβησαν κέντρον δράσεως τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων καὶ τῶν κλεπτῶν. Ὅταν γυνὴ τις εἰσέρχεται εἰς τὴν καταστήματα τούτων, τὰ πάντα συνομωτοῦσι κατ' αὐτῆς, ἢ φιλαρέσκεια, τὸ δόλωμα, οἱ νεωτερισμοί, ἢ εὐκολία του νὰ πάρῃ τι...

Τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ εἶνε κακοῦθρα. Οὐδέποτε θὰ γίνωσι γνωστὰ διὰ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα δι' αὐτὰ ἐχύθησαν καὶ ὅλαι αἱ οἰκιστικαὶ αὐτοκτονίαι, τὰς ὁποίας προῦξένθησαν.

Ἡ τελευταία καὶ φοβερὰ στατιστικὴ, βασιζομένη ἐπὶ τῶν δεδομένων καταστατικῶν δεικνύει τὸ φοβερὸν ποσόν 150 κλοπῶν καθ' ἡμέραν πρὸς ζημίαν 30 τῶν κυριωτάτων ἐμπορικῶν τῶν Παρισίων, ἧτοι κατὰ μέσον ὄρον πέντε κλοπῆς δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν. Ἡ δὲ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες καὶ οἱ εἰδικοί ὑπάλληλοι, οἱ ἐπιφορτισμένοι ἀποκλειστικῶς τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν ἐπίβλεψιν τῶν καταστημάτων τούτων, οὐδέποτε κατορθώνουσι νὰ συλλάβωσι τὸ τέταρτον τῶν κλεπτῶν καὶ τῶν κλεπτῶν.

Πρὸς ἀποφυγὴν πλάνης τινὸς οὐδέποτε συλλαμβάνεται τις ἐάνμῃκαμεν ὁ ἴδιος δευτέραν κλοπὴν. Οἱ κλητῆρες δρῶσιν εἰς τὰ πέριξ καὶ ἐξωθεν τῶν καταστημάτων, ὁ δὲ συλλαμβανόμενος ὁδηγεῖται πάραυτα εἰς τὸ πλησίον ἀστυνομικὸν τμήμα. Ἐν δὲ τῷ ἐσωτερικῷ τῶν ἐμπορικῶν τὴν ὑπηρεσίαν τούτων ἐκτελοῦσι συνήθως ἀρχαῖοι ἐπόπται ἐν ἀποστρατεία.

Ὅταν οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀποκαλύψωσι κλοπὴν τινὰ, ὁ ἐπ' αὐτοφόρῳ συλλαμβανόμενος ἐγκληματίας ὁδηγεῖται εἰς τὸ διοικητικὸν συμβούλιον, συγκαλούμενον αὐτοστιγμῆ διὰ τινὸς ἡλεκτρικοῦ κώδωνος γνωστοῦ τοῖς ὑπαλλήλοις. Τὸ δὲ συμβούλιον ἀποφασίζει περὶ τῆς τύχης του, ἀφοῦ προηγουμένως ἐρευνήθῃ καλῶς ὁ κλέπτης ἢ ἡ κλέπτρια. Ἐὰν δὲν ἀρνεῖται ἀλλ' ἀναγνωρίζῃ τὸ ἐγκλήμα του καὶ ὁμολογῇ τις εἶνε ἐπέρχεται συμβιβασμός, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι τὸ κατάστημα θ' ἀποζημιωθῇ καὶ ἀφοῦ γίνῃ τῆ ἀδεία τοῦ συλληθέντος κατ' οἶκον αὐτοῦ ἐρευνα ὑπὸ τινος τῶν ὑπαλλήλων ἀνευ δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Σημειωτέον δ' ὅτι ἐκ τῶν τυχόν κατὰ τὴν ἐρευναν ταύτην ἀνακαλυπτομένων κλοπιμαίων πραγμάτων μόνον τὰ ὅλως καινούργια καὶ ἀθικτα λαμβάνονται ὀπίσω.

Ἡ ἐνοχος κλοπῆς γυνή—διότι γυναῖκες εἶνε οἱ

πλεῖστοι κλέπται ἐμπορικῶν—πληρώνει ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς τῆς θέσεως καὶ τῆς περιουσίας τῆς ποσόν τι, τὸ ὁποῖον ὀλόκληρον, λέγουσιν, εἶνε ἀφιερωμένον ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, ποικίλλει δὲ τὸ ποσόν τοῦτο μεταξὺ πέντε φράγκων καὶ 10,000 φράγκων. Ὑπάρχουσι προνομιοῦχοι τινες συνοικίαι, ὅπου οἱ πτωχοὶ ὀλιγοστεύουσι καθ' ὅσον αἱ κλοπαὶ αὐξάνουσιν.

Ἐὰν ὅμως ἡ συλλαμβανόμενη ἀρνήσῃται, τότε τὸ συμβούλιον κρατεῖ αὐτὴν ὑπὸ περιορισμὸν καὶ ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου ὁ ἀστυνομὸς ἐκτελεῖ τὰ περαιτέρω.

Ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων οὐδεὶς κλέπτης καταδιώκεται ἐκτὸς τῶν λωποδυτῶν καὶ τῶν συστηματικῶν κλεπτῶν. Ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευέ τις τὸν ἀριθμὸν τῶν κλεπτομανῶν, καὶ 100,000 ἐὰν παραδεχθῇ τις διὰ τὸ διαμέρισμα τοῦ Σηκουάνα, πάλιν δὲν εἶνε ἀρκετοί. Πᾶσαι δ' αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ἔχουσι τοὺς ἀντιπροσώπους των μεταξὺ τῶν κλεπτομανῶν.

Ἐκ τῶν ἀνδρῶν παρὰ τοῖς χυδαιοτάτοις τυχοδιώκταις ὑπάρχουσιν ἔχοντες ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα καὶ θέσεις πολιτικάς, καὶ οὗτοι δὲν εἶνε ὀλίγοι.

Εἰς δὲ τὰς γυναῖκας ἡ ἀτιμωρησία ἐμπνέει θάρρος. Ἐπὶ ἑκατὸν κλεπτῶν μία ὠθεῖται ὑπὸ πραγματικῆς ἀνάγκης, μίαν δ' ἐργάτιδα ἀπαντᾷ τις μεταξὺ ἑκατὸν εὐκαταστάτων, καὶ αὕτη θὰ κλέψῃ τὰ Χριστούγεννα, τὸ Πάσχα ἢ τὴν Πρωσοχρονιᾶν κανὸν παίγιον διὰ τὸ μωρόν της. Ἴσως διότι ἐργαζόμεναι δι' ὄλου τοῦ ἔτους εἶνε ὀλιγώτερον ἐκτεθειμένα εἰς τοὺς πειρασμοὺς τοῦ ἀργοῦ.

Οἱ ἀνευ θέσεως ὑπηρετῆται κλέπτουσι συχνὰ, καὶ ὅμως ἀναλογοῦσιν οὗτοι ὡς δέκα πρὸς ἑκατὸν διδασκαλίτσας, οἱ ὁποῖαι συνήθως κλέπτουσι χειρόκτια. Ταῦτα τὰς ἐλευσοὺσι περισσότερο ἢ ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, διότι ταῖς ἀναγκαιοῦσι πρὸς εὐτρεπισμὸν, ἵνα εὐρωσιν αἱ ἀτυχεῖς παραδόσεις. Καὶ παραδόξως αἱ ποικίλαι αὐταὶ πτυχιούχοι συλλαμβάνονται σχεδὸν πάντοτε κλέπτουσαι ἐξ ἀδεξιότητος.

Θέλετε νὰ γνωρίσῃτε ὅλας τὰς κυρίας τοῦ καλοῦ κόσμου μὲ ἐντιμα ὀνόματα καὶ ἀνευ τῆς παραμικρῆς ὑποψίας, αἱ ὁποῖαι ἐν τούτοις ἐξεδύθησαν ἀκουσαι, διὰ νὰ ἐρευνήθωσιν ἐν τῷ θωματίῳ τῶν ἐρευνήτριων τῶν μεγάλων ἐμπορικῶν; Εἶνε καταγεγραμμένα ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν κλεπτῶν μεταξὺ ὑπηρετριῶν, πορνῶν καὶ λωποδυτῶν.

Ὅποια λυπηραὶ ἀποκαλύψεις ὑπάρχουσι πολλάκις ἐν τοῖς ὑποσχετικοῖς, τὰ ὁποῖα οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐμπορικῶν ταῖς δίδουσι πρὸς ὑπογραφὴν!

Ἄλλοι τάλιν διευθυνταὶ σχηματίζουσιν ὀλόκληρον κλεπτογραφίαν, ἐν τῇ ὁποῖα κατατάσσουσιν ἠριθμημένα τὰ ὑποσχετικά, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατ' οἶκον ἐρευνῆς, τὰ διαδοχικῶς πληρωθέντα ποσὰ καὶ τὴν ἀνταλλαγίσαν ἀλληλογραφίαν.

Ἡ κλέπτρια ἀνήκει εἰς τὰς γυναῖκας τῶν ἐλευθερίων ἡθῶν, προστίθεται καὶ ἡ φωτογραφία της.

Μία περιβόητος θεατρίνα κατέχει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰ ἰδιαίτερα ἀρχεῖα ἐνὸς τῶν πρώτων παρισινῶν ἐμπορικῶν.

Τῆ 31 τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου εἰς ἐν μόνον ἐμπορικὸν ἐγένοντο 105 κλοπαὶ ὑπὸ γυναικῶν ἀξίας 3000 φράγ. Καὶ ὅμως οὐδεμία τούτων κατεδιώχθη.

Τὸ δὲ παράδοξον εἶνε ὅτι ἐν ταῖς κατ' οἶκον ἐρευναῖς εὐρίσκονται πολλάκις συλλογαὶ ἐκ κλοπιμαίων πραγμάτων. Ἀκριβῶς δ' αἱ ἐρευναὶ αὐταὶ ἀποκαλύπτουσι τοὺς ἐκ συστήματος κλέπτας ἀπὸ ἐκείνων, οἵτινες τυχαίως ὠθούνται νὰ κλέψωσιν ὅ,τι βλέπουσι πολλάκις ἀσήμαντα πράγματα, μοναδικὰ, σάπωνας, ταινίας, περιλάμια, χάρτην ἐπιστολῶν.

Εὐρον εἰς πολλοὺς κλεπτομανεῖς συλλογὰς λεπτοκαρυσθραυστῶν, μαχαιριδίων, περονίων κτλ. τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον μεταχειρισθῆ διόλου. Αἱ κλοπαὶ αὐταὶ ἔγιναν ἀπὸ πειρασμὸν καὶ ὄχι ἐξ ἀνάγκης.

Μόλις θὰ εὕρητε μίαν γυναῖκα ἐπὶ χιλίων νὰ κλέψῃ ἐνδυμα διὰ τὸ τέκνον της...

Οἱ ζαχαροπλάσται οἱ ἐμποροὶ κυνηγοῦ καὶ ἐδωδίων γνωρίζουσι τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην τάξιν τῶν πελατῶν. Πρὸς θεραπείαν ἐθνηκῶν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου τοῦ ἐμπορικοῦ τῶν ἰδιαίτερον ὑπάλληλον ὁ φελλόντα νὰ ὑπεθυμίζῃ εἰς τὰς πελάτιδας ὅτι ἐλησμόνησαν νὰ ἐξοφλήσωσιν ἐν τῷ ταμείῳ τὸν λογαριασμὸν των.

Ἡ κυρία Φ..., τὴν ὁποίαν πάντες γνωρίζουσιν, ἐργάζεται εἰς τὰ γιερά ὡς πρὸς τοῦτο. Πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν ὑπεξήρσε παστίσιον ἀξίας 40 φράγκων ἐν τινὶ ἐμπορικῷ ἐδωδίμῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπλήρωσεν ἀρκετὰ μέγα ποσὸν ἄλλων ἀγορῶν της.

Πῶς νὰ ὑποπτεύσῃ τις τοιαύτην γυναῖκα, δειπνοῦσαν παρ' ὑπουργοῦ καὶ καλοῦσαν τοιοῦτους εἰς προγεύματα, καὶ μάλιστα τὸν ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης; Ἐχει ἵππους καὶ ἀμαξαν, ὁ δὲ σύζυγός της κατέχει ἐπίτιμον θέσιν καὶ χαίρει γενναίην ὑπόληψιν. Εἶνε πλουσία καὶ ἀπηλλαγμένη παντὸς πειρασμοῦ φιλαρέσκεια καὶ πείνης, δύνανται δὲ ἀνευ στερήσεων ν' ἀπολαύσῃ τὰ πάντα.

Δὲν εἶνε δὲ ἡ πρώτη φορά. καθ' ἣν συνελήφθη ἐπ' αὐτοφόρῳ οἱ ἐμποροὶ ἐδωδίμων γνωρίζουσι τὴν συνήθη τῆς ταύτην διασκεδάσειν.

Ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τούτου ἀνδρῶν δυνάμεθα νὰ εἰδωμέν καὶ παρατηρήσωμεν τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο κῦμα.

Οἱ ἄνδρες ἐν αὐτῷ εἶνε πολὺ ὀλίγοι.

Ἄς παρακολουθήσωμεν ταῦτον ἐδῶ, τὸν ἀτημέλητος ἐνδεδυμένον. Εἶνε μόνος. Τί ἐργεῖται νὰ εὕρη ἐν τῇ δεξέσει ταύτη, ὅπου τὸ πᾶν ἀποπέμπει γυναικίαν ὄσμήν; Εἶνε τάχα κανεὶς ἐλευόμενος ἐδῶ ὑπὸ τῶν συμφερόντων του;... Φαίνεται κάμων μέγιστος προσπαθείας νὰ ἀποσυρθῇ παράμερα. Τὸ κατορθώνει... Ἀπεσύρθησάν τινες πρὸ αὐτοῦ. Εἶνε ἐλεύθερος... Ὅχι, δὲν ζητεῖ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἄντι νὰ ἐκμεταλλευθῇ αὐτὴν, χύεται πάλιν εἰς τὸ πλῆθος... Εὐρίσκει ἡδονὴν ἐν τῇ κυματοειδεῖ ταύτη κινήσει πλήθους συμπαγοῦς γυναικῶν, ἐξ ὧν ἀποπνεύουσιν ὄσμαι ἐρεθιστικαὶ τοῦ νεύρου. Εἶνε μανικὸς καὶ ἐμπαθὴς γυναικοθύρας, μεθῶν ἐκ τῶν φυσικῶν ἢ τεχνητῶν γυναικίων ὄσμων. Ἀφίνει εὐχαρίστως νὰ σύρεται ὑπὸ τοῦ περι αὐτὸν πλήθους, τὸ ὁποῖον τὸν πιέζει κοί τὸν κάμνει νὰ προχωρῇ κατὰ

τρία βήματα, διὰ τὴν ἀπισθοχωρήσῃ κατὰ πέντε. Ζῆ καὶ ἀναπνέει ἐν τῷ γυναικίῳ τούτῳ στοιχείῳ ὡς ὁ ἰχθύς ἐν τῷ ὕδατι.

Τίς ἀνὴρ εὐρεθεὶς κατὰ τύχην εἰς ἐπαφὴν μετὰ νέας καὶ ὠραίας γυναικὸς δὲν ἠσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ἀπολαύσῃ;

Λοιπὸν ἢ ἐπαφὴ αὕτη ἥτις ἐπηρεάζει τοὺς φρονίμους ἀνδράς. Ἐνεργεῖ πολὺ ἰσχυρότερα ἐπ' ἐκείνων παρὰ τοῖς ὁποίοις τὰ πάθη ἔχουσι διαρρήξει ἀπὸ πολλοῦ πᾶν πρόχωμα καὶ διέστρεψαν τὸν ἐγκέφαλον.

Οἱ μὲν προτιμῶσι τὸν Βοτανικὸν Κήπον, τὰ μουσεῖα· ἄλλοι τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα, ὅπου οἱ στυλοὶ ἀποκρύπτουσιν τὰς χειραψίας των.

Εἰς τὴν πρώτην βαθμίδαν εὐρίσκονται οἱ περὶ αὐτῆς, οἵτινες δὲν εἶνε ἀκόμη πολὺ διεσθαρμένοι ἀλλὰ πειράζουσιν ἐκτάκτως καὶ κατὰ σύμπτωσιν Χώνονται εἰς τὰ γυνεκεῖα πλήθη καὶ κατορθώνουσι τὰ χώνουσι τὰς χειράς των εἰς τὰ στήθη τῶν γυναικῶν. Εἰς τὴν δευτέραν βαθμίδα εἶνε οἱ περιστρεβόμενοι... εἰς δὲ τὴν τρίτην βαθμίδα εὐρίσκεται περὶ τὸν τάξιν ἀνθρώπων. Οὗτοι μεταβαίνουσιν ἀπὸ μιᾶς ὁμάδος εἰς ἄλλην, διστάζουσι καὶ περιφέρονται ἐπὶ πολὺ πρὶν σταθῶσιν, ὅταν ὅμως ἐκλέξωσι κάμμιαν, ὁρμῶσι πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ἀσπάζονται μανιωδῶς τοὺς πλοκάμους... ἔπειτα χάνοντες ὡς μαγευμένοι κροτοῦντες μετὰ τὴν γλώσσαν των καὶ λείχονται τὰ χεῖλη, διὰ τὴν ἀπολαύσῃ τὸ ἄρωμα τῶν πλοκάμων, τὸ ὅποιον ἀφῆκαν ἐπ' αὐτῶν. Πολλοὶ δ' εἶνε οἱ τὰ τοιαῦτα ἀγαπῶντες, Προτιμᾶται ἢ ἀνυψωμένη κόμη ἢ ἀφίνουσα τὸν τράχηλον γυμνόν.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἄλλη τάξις ἀνθρώπων ὅπως ἰδιότροπος, ἢ τῶν καταστροφέων. Οἱ μανικοὶ οὗτοι ψαλιδίζουσι τὰ ἐνδύματα τῶν γυναικῶν καὶ συνάγουσιν ἐπιμελῶς τὰ τεμάχια κατατάσσοντες αὐτὰ μετ' ἐπιγραφῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἡμερομηνίαν, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικὸς καὶ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν.

Μετὰ τοὺς καταστροφεῖς τῶν ἐνδυμάτων ἔρχονται οἱ κόπται πλοκάμων. Ἐκ τούτου ἀνεκρινά ποτε ἓνα θοσις εἶχε τὴν μανίαν τὴν πλησιάζει κοράσια 10—12 ἐτῶν μετὰ λελυμένους πλοκάμους καὶ τὴν ἀποκόπη διὰ ψαλίδος τὸ ἥμισυ αὐτῶν.

Τελευταῖοι τῆς σειρᾶς ταύτης ἔρχονται οἱ κλέπτει ρινομάκτρων. Ἡ κλοπὴ τοιούτων ἐκ νέων γυναικῶν εἶνε συνηθεστάτη. Κατὰ τὴν τελευταίαν παγκόσμιον ἐκθεσιν βράπτῃς τῆς τοῦ βουλεβάρδου Σεβαστοπόλεως τρεῖς κατὰ συνέθειαν συνελήφθη ὡς τοιοῦτος, ἐπὶ τέλος δὲ κατεδικάσθη εἰς ἐξάμηνον εἰρηκτὴν, διότι αἱ δύο πρώται του φυλακίσεις δὲν τὸν εἶχον διορθῶσει.

Οἱ πολυάριθμοι ἐρασταὶ τῶν ρινομάκτρων κατακυριεύονται ὑπὸ τοῦ πάθους των, ὅπως οἱ κυριεύμενοι ὑπὸ τῆς ἀψίνθου, τοῦ καπνοῦ κτλ. διὸ οὐδέποτε ἀπαλλάσσονται τοῦ πάθους.

Αἱ γυναῖκες, ὅσαι γίνονται θύματα τῶν ποικίλων τούτων ἐγκληματιῶν, οὐδέποτε παραπονοῦνται, διὰ διαφόρους λόγους. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρατηροῦν-

ται καὶ ὀφθαλμοσπῶγονται, ὥστε δὲν ὑπάρχει λόγος παρατηρήσεων. Ὅταν δὲν ψηλαφῶνται, εὐρίσκονται ἐν τῷ μέσῳ συμπαγούς πλήθους πεπιεσμένοι πανταχόθεν καὶ ἀρκετὰ ἀπητηγολημένοι, ὥστε τὴν μὴ δίδωσι προσοχὴν, καὶ μάλιστα ὅταν αἱ ψηλαφήσεις γίνωνται κρυφίως. Ὅταν δ' ἐννοῶσιν αὐτὰς, ἐρυθριῶσιν ἄνευ διαμαρτυρίας καὶ σιωπῶσι φοβούμεναι τὸ σκάνδαλον καὶ τὰ περιεργὰ βλέμματα τῶν παρευρισκομένων. Αὕτη ἡ πλειονοψηφία. Ἡ δὲ μειονοψηφία αἰσθάνεται ἑαυτὴν εὐκρέστως ἐρεθιζομένην διὰ τῶν ψηλαφήσεων τούτων.

Ἡ ἀεργία καὶ ἡ κατὰχρησις τῆς μορφίνης καθιστῶσι γυναικῶς τινὰς ἠθικῶς παραλύτους καὶ μανι. καὶ διὰ πᾶν εἶδος ἡδονῆς.

Τὰ τεράστια ταῦτα ἐμπορικὰ τοῦ συμφοῦ τὴν σήμερον ἀποτελοῦσιν ἑδάρας λυπηρῶν μελετῶν, ἀλλ' αἱ εἰδοποιήσεις καὶ αἱ ρεκαλάμαι διὰ τοῦ τύπου τὰ καθιστῶσιν ἀπρόσβλητα. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόσεως ἐν αὐτοῖς ἐκτεθειμένης πολυτελείας ὑπάρχει συχνὰ κεκρυμμένη ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τὸ μέλαν ἔνδυμα τῆς πωλητριάς ἢ ἐσχάτη ἔνδεια καὶ ἀθλιότης, ἀληθῶς δὲ κατάλληλον εἶνε τὸ μέλαν χρῶμα διὰ τὰς θαρραλέας ταύτας κόρας.

Νέαι, ἂν καὶ μὴ ὄλαι ὠραῖαι, ἔχουσιν ἐν τούτοις αἱ πλείστα τὸ θάρρος τὴν μένωσι τίμια. Εἶνε δὲ ὑποχρεωμένοι ν' ἀνθίστανται ὄχι μόνον εἰς τὰς πράξεις τῶν νέων, μεθ' ὧν ὀφείλουσιν ὦν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος των τὴν ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τῶν διευθυντῶν, τῶν μετόχων καὶ τῶν ἐτέρων ὑπαλλήλων. Πρέπει τὴν ὑποφέρειν τὰς ὀρέξεις καὶ ἰδιοτροπίας τῶν πρώτων καὶ δευτέρων ὁμοφύλων τῶν ὑπαλλήλων, αἵτινες γενικῶς ἀποσκορακίζουσι τὸν γάμον καὶ τὴν μητρότητα. Ὡστε καὶ ὀλιγώτερον σταθεραὶ νέαι εἶνε αἱ μᾶλλον ἐκτιμώμεναι.

Ἐγνώρισα μίαν τῶν ὑπαλλήλων τούτων, ὀρφανὴν νοήμονα, ἐργατικὴν, ἀξίαν ἀγάπης καὶ προστασίας, ἥτις δὲν ἠθέλησε τὴν ἐνδύσῃ εἰς ἔνωσιν ἄνευ γάμου καὶ μέλλοντος. Ἡναγκάσθη μετὰ τριετῆ ὑπηρεσίαν ν' ἀφήκῃ τὸ ἐμπορικόν καὶ τὴν ζήτησιν ἄσουλον εἰς τὴν μονὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶχε ἐκπαιδευθῆ διότι τὰ πρόστιμα ἀπερρόφων δλόκληρον τὸν μισθόν της.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐβδομάδων ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τὰς πωλητριάς τὴν κάθησθαι, ὥστε τὰς ἐβλεπέ τις κατὰ περιοδικὰς τινὰς ἐποχὰς ἰεοίμους τὴν λιποθυμῆσθαι ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἐξαντλήσεως.

Ἡ κατάστασις των καὶ ἡ ἀναμένουσα αὐτὰς τύχη δὲν ταῖς ἐπιτρέπουσι ν' ἀνθίστανται πάντοτε. Τὰ νεῦρα ἐρεθίζονται εὐκόλως ἐν τῇ ἰδιορρυθμῷ ἐκείνῃ ἀτμοσφαιρῇ, τῇ ἐφθαρμένην ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀνθρώπων. Ὁ πειρασμὸς τὰς καταδιώκει, ὥστε εὐκόλως ἐννοεῖ τις ὅτι ἀπομιμοῦνται ἄλλας καὶ παρασύρονται ὑπὸ τῆς κολλητικότητος τῆς ἀμαρτίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἄριστ. Σ. Ἀκατάλληλον.